CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Te-ai născut din lutul dacic, binecuvântat de ceruri
Şi ai răzbătut prin veacuri, neîngenuncheat de vremuri,
Dintr-un târg, o moară veche şi un nume de Piteşti
Eşti acum parfum de floare, Simfonie... Să trăieşti!

(fotografie și versuri Alexandru Oprea)

iulie 2019

CUVÂNTUL ARGEŞEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul II - Nr. 4 (8) 2019 **ISSN 2601 - 3851**

Preşedintele L.S.R. Filiala Argeş
Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise revine în exclusivitate autorilor.

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:

http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeşean, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

ACȚIUNEA (I)

Ne place să credem (natura umană?) că, în timpul în care trăim,noi oameniisuntem cei care, pe această planetă, au inventat selecția artificială și acțiunea directă, voită asupra materialului genetic - ingineria genetică. Nu știu dacă aceste paradigme fac parte dintre adevărurile de necontestat (putem admite că există așa ceva?), dar știu că această părere este împărtășită de majoritatea cercetătorilor care au ca preocupare domeniile respective, domenii cae sunt, așa se spune, foarte importante pentru evoluția omenirii. Dar, oare, această acțiune ne conduce către o evoluție pozitivă?

Ar fi interesant de știut dacă, într-adevăr, înțelegem implicațiile majore pe care le au mai sus amintitele intervenții asupra vieții în general. Oare, ne-am transformat în zei, fără să ne dăm seama? Oare, această putere ne provoacă o stare de euforie, mângâindu-ne în mod plăcut, dar periculos, egoul care și așa este destul de inflamat, fragil, labil, nehotărât, de cele mai multe ori fiind lăsat la voia întâmplării? Oricum, noi oamenii normali, cei care nu îndrăznim să ne recunoaștem limitele, denumim această putere, emfatic, din confuzie sau nu, destin. Ar trebui, totuși, să înțelegem că ne jucăm cu propria existență, ca specie trăitoare pe pământ. Natura caută să îndrepte fiecare greșală făcută de noi intenționat sau nu, prin orice mijloace, imclusiv extinția.

Jocul de-a Dumnezeu este foarte complicat și periculos deoarece acțiunea sa, ca și apariția rezultatelor acestuia, comportă riscuri și responsabilități enorme, riscuri și responsabilități pe care nu știu dacă a fost, este sau va fi cineva, dintre noi, în stare să și le asume,ori va dori sau va accepta cineva să și le asume. Ele nu pot fi calculate apriori, uneori nici măcar nu pot fi bănuite, intuite. Deci, nu cunoaștem și, mai mult, nici măcar nu dorim să cunoaștem, sau să recunoaștem, pagubele pe care le implică această acțiune, pagube care, de cele mai multe ori, sunt mult mai mari decât beneficiile. Interesant este faptul că, în pofida tuturor ipotezelor vehiculate cu insistență (...perseverare diabolicum!), cu vehemență chiar, cele două concepte (beneficii, pagube) sunt extrem de polarizate în ceea ce privește statutul pecuniar al beneficiarului. Beneficiile sunt ale unei categorii restrânse de oameni, superbogații, iar pagubele sunt ale maselor largi de oameni, cei cu venituri mijlocii și mici. Cu un leu de la fiecare donator s-a construit Ateneul. Perfect plauzibil, aparent normal. Un camuflaj extrem de inteligent! Iată o inițiativă care, la prima vedere, pare de lăudat (a cui?)! Dar, ia gândiți-vă, de câte ori au fost donatorii săraci la Ateneu? Au avut ei bani să plătească vreodată biletul? Au avut ei timp pentru concerte? Au avut ei cultura necesară pentru a înțelege aceste concerte, acest tip de muzică, de spectacole? Au donat din patriotismul stârnit și stimulat de publicitatea făcută acestei spețe, fără să se întrebepentru ce, pentru cine au donat. Tot așa este și la război! Suntem considerați mulți, dar proști! Ați înțeles? Mai rău este că tot așa suntem considerați și acum, în cazul pe care încercăm să îl analizăm.

Când am început să descifrăm secretele viului, am căpătat și dreptul de a-l modifica? Când am descoperit din ce suntem alcătuiți și cum funcționăm am căpătat și dreptul de a ne remodela după bunul nostru plac? Cine ne-a dat acest drept? De ce, cu ce scop? Nu cumva și acest ,,drept" reprezintă, ca și atâtea altele, un adevărat ,,cal troian", un cadou otrăvit ce vine din partea cuiva care are un anumit scop?

Credeți că cei care se joacă cu viețile plantelor, animalelor, ba chiar și cu viețile oamenilor, o fac pentru a provoca omenirii un salt calitativ pozitiv? Țineți cont de faptul că toate cercetările care se fac în aceste domenii (și nu numai) au și una sau mai multe laturi secrete, au și un scop, sau mai multe, nedeclarate public. Majoritatea cercetărilor acestea sunt finanțate din bani privați, urmărind, de fapt, doar un singur scop: îmbogățirea investitorului. Uneori, acest deziderat se obține prin orice fel de mijloace. Dar, vă rog să mă credeți, atunci când îți dai seama că viața ta este luată în colimator, că tu ești principala sursă de venituri, nu prea mai crezi în faptul că mijloacele sunt scuzate de scop: alimente, suplimente alimentare, apă,

medicamente, produse biologice, produse cosmetice, detergenți, poluare de toate tipurile (vezi problema VW) și multe, multe altele lucruri considerate acum a fi banale însă, dacă iei aminte la ele, realizezi că au fost implementate atât de bine în cotidian încât au devenit ,,indispensabile". Iluzia confortului, deh...

Se vorbește astăzi, din ce în ce mai insistent, de conceptul anti ageing. Există companii care alocă miliarde de dolari pe acest palier de cercetare. Nu ne interesează de unde și cum au făcut rost de acești bani, dar ne interesează cum îi recuperează și cum se crează plus valoarea. Chiar credeți că sunt atât de preocupați de binele general al omenirii și, eventual, de prelungirea vieții tuturor oamenilor? Eu sunt convins că nu! Este vorba tot de o afacere care speculează un vis milenar, dar care se dovedește a fi efemer, al omului: dorința de a fi veșnic tânăr. Iată o himeră care a dat și încă mai dă pâine multor așa-ziși oameni de știință, cercetători care s-au dovedit a fi, până la urmă, niște vrăjitori-alchimiști de duzină. Nenorocirea este că dorința nebună crează naivitate și încredere oarbă, prostească, iar indivizi care speculează speranța sunt destui, ba chiar prea mulți în acest domeniu, ca și în multe altele. Și dacă, printr-o minune, ar ajunge să dețină elixirul tinereții, chiar credeți că l-ar oferi tuturor oamenilor? Eu nu cred asta.

Aceste companii fac reclamă unor produse ce reprezintă etape intermediare ale cercetărilor lor secrete, cu rezultate care au o certă influență pozitivă sau negativă asupra omului. Aici, drumul se împarte în două: pe deoparte, produsele bune au influență pozitivă doar atât timp cât sunt folosite, provocând, totuși, multe și mari probleme (dependență, yo-yo etc.), dar ele sunt extrem de scumpe, deci nu se adresează omenirii ci doar bogaților; pe de altă parte, companiile, în cârdășie cu laboratoarele unde se efectuează cercetarea, cu oficiile de avizare, înregistrare și autorizare și chir cu ministerele de resort, au în programul lor de marketing și lansarea pe piață a unor produse cu un preț pe care și-l poate permite oricine, dar vă dați seama ce rabat se face de la calitatea acestora! Sunt special create pentru a produce, inițial, unele efecte vizibile, efecte ce parafi benefice. Adevăratele efecte apar, însă, după mai mulți ani de folosire. Acestea pot fi dezastruoase, caz în care intervine, prin reclame, ideea de rezolvare pe cale chirurgicală. Adică, alți bani, altă distracție! Un aspect demn de amintit este cel care relevează marea diferență între calitatea produselor care circulă pe piața vest-europeană și exact aceleași tipuri de produse, cu exact aceleași denumiri comerciale, având aceiași producători, dar care circulă pe piața est-europeană. Diferențele de calitate sunt foarte ușor de decelat cu ajutorul propriilor simțuri. Vă rog să testați banala Coca-Cola, dar având două recipiente ce provin din ambele zone ale Europei. Înspăimântător este faptul că pe piața est-europeană aceste produse sunt, de cele mai multe ori, mai scumpe decât cele similare de pe piața vest-europeană. Putem aminti aici și de un alt aspect care se dovedește a fi la fel de grotesc: faptul că utilizatorii (marea masă de oameni) sunt folosiți drept cobai (medicament împotriva gripei, care s-a dovedit că a produs malformații ale fătului!). Cercetarea privind eficiența, reacțiile adverse, acțiunea pe categorii de boli, de vârstă, de sex, de condiție fiziologică etc. este făcută, în mod ,,normal", legal, cu ajutorul unor medici care admit această anomalie ca făcând parte din etica lor profesională. Adică se lansează medicamentul (sau suplimenul alimentar, lapte praf etc.) și apoi ei urmăresc efectele acestuia asupra oamenilor. Care este diferența între ei și dr. Mengele? Îmi veți spune că metoda de lucru. Da, dar principiul este fix același! Ce responsabilitate are producătorul unui artefact al cărui efect este declarat sau nu a fi vizibil peste zece ani, artefact care are un mod de folosire ce te condiționează mai rău decât o lege? Dacă puteți crede că producătorul va răspunde în fața legii, înseamnă că sunteți naivi! Un alt exemplu, similar, de cum funcționează lucrurile, în mod legal, în comunitatea europeană, îl reprezintă traseul mărfurilor alimentare de origine animală sau non-animală. Când nu făceam parte din comunitate, toate granițele noastre erau dotate cu laboratoare care analizau, pe loc, mostre din mărfurile ce aveau să fie introduse în țară. Intrarea acestora era permisă numai cu avizul acestor laboratoare. Exista, deci, un tampon împotriva gunoaielor pe care cei din vest voiau să le comercializeze la noi în țară. După ce am fost ceruți să facem parte din comunitate, aceste laboratoare au dispărut. Tamponul antigunoaie a dispărut. Astăzi, din comunitate (și nu numai) se introduce orice făcătură, ca fiind ,,mâncare". Există un așa numit ,,sistem de avertizare" prin care suntem anunțați, de cele mai multe ori după ce mărfurile au ajuns pe rafturi, de problemele pe care le au acestea, dacă mai suntem anunțați. Din momentul primirii avertizării, medicii veterinari trebuie să alerge pe toți coclaurii, pe la toate magazinele sătești, să găsească respectivele mărfuri, dacă mai găsesc ceva. Dacă nu, nu. Să revenim la anti ageing.

Aici mai există și un pseudo-paradox: toate guvernele țărilor ,,dezvoltate" vorbesc cu îngrijorare despre îmbătrânirea populației. Acest efect apare, în mod natural, din mai multe cauze. Dintre acestea putem aminti: creșterea numărului de persoane care nu pot avea copii, procreerea la vârste din ce în ce mai înaintate, scăderea numărului de copii pe familie (scăderea natalității) și creșterea duratei de viață (aici suntem nevoiți să recunoaștem că din cauza creșterii calității vieții și, poate, a creșterii calității serviciilor medicale, cu toate că despre tema aceasta ar fi multe de discutat).

(va urma)

George Ene

LucrețiaPicui: *Memoria muzicală argeşeană şi musceleană*

Apărută în editura *Școala ardeleană* din Cluj-Napoca lucrarea, prefațată de reputatul muzicolog Viorel Cosma, postfață – prof. univ. dr. Mihail Diaconescu, se impune ca o realizare absolut remarcabilă prin noutate, cuprindere, precum și prin ținuta bibliofilă aparte. Rod al unei cercetări conexe privind *Enciclopedia Argeșului și Muscelului*, în curs de finalizare, cartea completează fericit peisajul lexicografiei muzicale locale, putând fi și un model de conservare și valorificare a tezaurului specific la nivel național.

Demersul, deopotrivă filologic și muzical, excelează prin metodele, tehnicile și procedeele de investigare a materialului obținut prin fișare bio-bibliografică, structurare și asamblare coerentă, dar și prin bogăția resurselor utilizate. Autoarea se distinge prin capacitatea de cuprindere și înțelegere a fenomenului muzical local în conexiuni socio-culturale largi, în evoluție și în simultaneitate, prin acribie, prin știința consemnării datelor de cea mai mare diversitate, prin noutățile pe care le aduce, de natură să favorizeze concluzii pertinente asupra ultimelor două sute de ani de preocupări muzicale în arealul cercetat. Ori de câte ori are posibilitatea, operează inserții de date și informații inedite până spre anii 1600, în cazul psalților, copiștilor și școlilor muzicale din fostele metropole ale Țării Românești ─ Câmpulung și Curtea de Argeș.

Numărul personalităților cuprinse în index (circa 300), folcloriști, interpreți vocali și instrumentali, creatori de instrumente muzicale, compozitori, dirijori și muzicologi, este, în realitate, de câteva ori mai mare, dacă luăm în calcul conținutul fișelor bio-bibliografice, în special al celor referitoare la instituțiile și formațiunile muzicale locale. Totodată, dicționarul include referiri la peste șaizeci de personalități din trecut, dar și din prezent, neevidențate în cercetările de gen. Acordă, de asemenea, atenție unor tineri în plină ascensiune, aparținând celor mai diverse curente și specii muzicale.

Impresionează calitatea și varietatea surselor utilizate, începând cu enciclopedii, lexicoane, dicționare, monografii, biografii, presă veche și nouă, documente din arhiva multor instituții, studii muzicologice, date și informații obținute prin cercetare în teren (case memoriale, cimitiruri, convorbiri cu personalități, rude ale acestora, muzicologi).

Memoria muzicală a Argeșului și Muscelului este o carte vie, care vorbește de la sine, adunând laolaltă viață, tradiție și devenire; o sursă importantă de cunoaștere a specificului local, o confirmare a amprentei și zestrei noastre identitare, un summum de dovezi nuanțate despre calitățile și vocația aparte a oamenilo locului, influențați evident până astăzi de cultura veche, iradiată din curțile domnești de la Argeș și Câmpulung.

Dincolo de prezentarea alfabetică a personalităților, dicționarul permite o radiografie în istoria dezvoltării genurilor muzicale din zona supusă cercetării. Evoluția muzicii religioase este însoțită de parcursul folclorului muzical și al muzicii culte în cele mai diverse manifestări. În cazul muzicii culte ni se relevă contribuția Argeșului și Muscelului, la nivel național, în materie de școală muzicală, operă, operetă, filarmonică, de la compoziție, dirijare, interpretare până la evaluări muzicologice de anvergură.

Constatăm, spre exemplu, că nordul celor două ținuturi este mai activ și mai bine reprezentat în plan muzical prin personalități proeminente, în timp ce sudul a fost și continuă să rămână departe de centrele municipale și de spațiul virtual, în permanentă evoluție. Rezultă că valorile artei muzicale argeșene și câmpulungene se reproduc prin unele politici cultural-naționale, dar mai ales din resursele endogene ale satelor și orașelor, în virtutea tradițiilor ori la inițiativa unor oameni de cultură și artă entuziaști și de mare probitate. Una dintre explicații o constituie asumarea rezistenței prin cultură pe direcția păstrării moștenirii culturale, implicit a identității naționale.

Cu ocazia lansării cărții, prof. univ.dr. Mihail Diaconescu, dr. Mihai Sachelarie, directorul Bibliotecii Județene Argeș și editorul Vasile Dâncu au subliniat asemenea merite ale acestui admirabil dicționar muzical. Lucrarea se bucură de o realizare grafică de excepție (coperți, supracopertă, forzaț, legătură, iconografie, calitatea hârtiei), trădând meseria de bibliolog și bibliofil a autoarei.

NOUĂ PLOUĂ, UNA USUCĂ

Să fie sămânță de vorbă vipia, norul,
Dorul din cântecul sub care ne cernem nisipul?
Mirarea – adierea care ne pierde suavă
În iarba jilavă, sub arcușuri de greieri...?
Ce lumină ne trece de cer,
Înainte de zbor,
Dacă nu cea de privighetoare?!
Câtă iubire să fie zidită în noi,
Ca-n fiecare să se aprindă alei
De narcise, zambile și tei,
Fără să cadă-o petală
Din primăvara ochilor tăi?
Dacă nouă plouă în lume,
Una, sigur, usucă:
Vipia , care ne toarnă nisipul
În flori minerale,
Pe când pustiul ne treieră harnic
Dorul de ducă.
Suflete, puiul de om rătăcit
Îți dă nehotărâte târcoale
În pauzele vorbelor goale.
Coboară-l și oprește-i visarea,
Ritmându-i cu inima calea!
...Rugă-mplinită.
Poetul se deșteaptă cu ochii cârpiți
Și rupe, pe bâjbâite, hârtia:
─ Poftim! La ce bun, poezia?!
Fin moralist, țânțaru-l înțeapă drept în obraz:
─ Colega, fără ea n-am avea niciun haz.
Eu n-aș întrece nici cel mai firav armăsar;
Pe tine te-ar credita doar un falit ordinar!
...Departe fulgeră și-aproape toarnă cu boabe
de aur.
Din călimară mă paște o noapte cu stegozaur...
Degeaba plouă nouă zile și nouă nopți,
Într-a zecea fiara împarte pustiul la toți!

LUCIDITATE TRANDAFIRIE

Soarele m-a căutat dimineaţa, înfoiat ca un păun,
La fereastra dinspre apus de drum.
Eram într-o altă lume şi dormeam dus;
M-a mângâiat cu surâsul tău blând,
Cu degete lungi de raze trandafirii.
Să tot visezi, să tot fii...!
Ţi-a jucat umbra pe perete, zglobie,
Ca pe-o prezenţă puternică, vie.
A pus în ramuri proaspete flori,
Să ne sorcovească, în iarnă, de sărbători.
Aflându-mi gândul îndoit de frumuseţe
Mi-a dat bineţe şi mi-a şoptit:
– Ştii că pot răsări şi din asfinţit,
Cum din oricare parte din infinit?
Ca toate câte sunt, îmi dai ocol;
Punctele cardinale le ai să nu cazi în gol.
Altminteri, doar eşti!
Încântă-te de fiece clipă, şi-n vis,
Cu albina florilor dulci din cais.
Rana de mâine va fi grea, ireparabilă;
Amintirea – imponderabilă.
Doar raza mea viorie o s-o mai ştie.
Până la voi, până la tine,
Mi-am pus viteza luminii în umblet
Din inimă până-n margini de zâmbet
Miliardul de ani şi mai bine...
De-acolo, până-n orizontul tău mic,
Am strălucit opt minute şi-un pic –
Clipita unui pitic.
Toma, Necredinciosule, spune-mi deschis:
Te-ai vindecat de-ndoială?
Ţi-am dat să-nvingi lumina mea, căldura,
Făptura care-ţi lipsea – jumătatea ta.
Să mă crezi, ţi-am trimis tornade,
Ploi şi zăpezi, îngheţul-dezgheţul,
Taifunul, Crăciunul şi câte toate...
Soare, Prealuminate,
Boala-mi e numai luciditate.
M-am molipsit şi eu:
Când sunt zmeu-paraleu,
Când nevrednic-părelnic,
După cum clipa-mi surâde,
Mă roade, mă muşcă, mă-nchide în cuşcă...
Liber sunt numai sub mreaja luminii,
Strecurate prin ametist.
Sub întuneric sunt trist
Şi mă fac cioburi din frământări;
În zori, mă recompun grăbit,
Că nu mă recunosc.
Mi-e dor de tine, suflete,
De copilărie, de tată, de mamă, de icoană...
Adun şi azi lumina cu baniţa lui Păcală,
S-o aşez în casa fără fereastră...
Ador cocorii, alunecând în „V”,
Peste mări şi ţări, cu puii de vară –
Ofrande din palmele noastre calde –
Iubind adevărul gol-goluţ,
Cu tropot de căluţ...
Mi-e dor nesfârşit de tine, suflete,
Dor de la „doare”, ars de soare,
Că-mi vine să strig,
Proţăpit în albastru de frig.

Al. Florin Țene

Elogiul crimei prin prisma imanenţei tragicului din literatura populară - o eroare morală şi estetică (II)

Între aceste evenimente extreme se află viaţa. Acţiunile din baladele „Meşterul Manole”, „Mioriţa”, „Toma Alimoş” şi „Cântecul lui Vălean” sunt de natură negativă, nicidecum pozitivă, întrucât încalcă morala creştină „Să nu ucizi” şi „Viaţa este dată de la Dumnezeu şi numai Dumnezeu are drepturi depline asupra ei”, fiindcă „Cine îşi curmă viaţa sa, sau se atinge de viaţa altuia, loveşte întru dreptatea lui Dumnezeu “(Sfânta Scriptură).

Adepţii mitizării încurajează încălcarea moralei creştine. Metaforizarea realităţii până la mitizare a contribuit la minoritizarea spaţiului rural ducând, astfel, la încremenirea în arhaic şi educarea mentalităţii eschivării şi neacceptării adevărului, cât de crud ar fi. „Veşnicia s-a născut la sat”, expresia blagiană nu este o afirmaţie pozitivă, este un adevăr crunt, o constatare, din păcate a unei realităţi din mediul rural, valabilă şi astăzi. Dacă „se mai trăieşte, astăzi, în evul mediu ” („Ziarele”) este o vină şi a promovării unei astfel de mentalități.

Se cunoaşte faptul că limbajul nu constituie realul, el doar dezvăluie. Crima din „Cântecul lui Vălean”, din punct de vedere stilistic este o”bijuterie”.

„Hai,Vălene,până-n casă
Că-s bucatele pe masă,
Tot găini şi cu pui fripţi,
Din afară-s zugrăviţi,
Pe dinăuntru otrăviţi.
O-mbucat odată gras,
Abia sufletul şi-a tras.
O-mbucat de două ori,
Şi-a oftat de nouă ori.”

(*Balade populare româneşti*: Bucuresti,1964).

Dar, cum spuneam, nu se justifică crima. Poate unii o să mă combată, afirmând că lumea a apărut înainte de real, fiindcă realul a fost perceput ulterior de gândirea omului, iar pătrunderea lui Dumnezeu în lume s-a făcut prin intermediul omului, atunci când acesta a putut să-şi exprime gândul prin cuvânt. Omul,astfel este părtaş la desăvârşirea lumii. Deci, crima, fiind parte a „desăvârşirii lumii”, poate fi exprimat prin cuvânt, inclusiv prin baladele la care facem vorbire?

Poporul român este creştin. Mitizarea crimei din baladele populare de către exegeţii noştri, nu nu este cumva o formă de a justifica şi masca crima?

În acest context există o experienţă umană a adevărului. Cu toate că adevărul este absolut transcendental, el se constituie în sânul adevărului. Realitatea trăită este deci aceea a pluralităţi adevărului şi fiecare îşi identifică adevărul propriu cu adevărul absolut.

Astfel, adevărul apare în lume prin multiplicarea experienţelor umane. De aici apare şi eroarea adevărului care îşi are sursa într-o transcendenţă trăită de către om ca un eveniment al vieţii sale. Însă, există pericolul de a cădea în extrema cealaltă, a adevărului ca produs al activităţii raţiunii. El ar fi acelaşi pentru toţi oamenii, dar acest adevăr nu ar fi adevărul nimănui. El ar putea să se traducă în realitatea experienţei, nu ar putea fi trăit.

Contradicţia aceasta ne conduce către o altă fundamentală, dintre „constatarea lucidă şi sentimentul tragic, persistent dincolo de negaţiile inteligenţei, al necesităţii unor valori absolute, recunoscute ca uman inaccesibile”. („Pentru Eugen Ionescu”/Mircea Vulcănescu, în „Familia”, seria 111 anul 1, nr.5/6/1994, p.94/101).

Spiritul baladelor comentate se apropie mai mult de sufletul tragic euripidian, aşa cum a fost interpretat de Nietzsche: „În concepția lui (a lui Euripide n.n.), efectul produs de tregedie nu avea niciodată drept cauză anxietatea epică, puterea de atracţie a incertitudinii cu privire la subiectele peripeţiilor eventuale, ci scenele măreţe, pline de lirism retoric, în care pasiunea şi dialectica eroului principal (s.n) se întindeau şi se umflau ca năvala de ape a unui fluviu. Dacă Blaga numea „Mioriţa” „Imn cu pervaz de baladă”, sesizând necesitatea unor disocieri de specii şi genuri pe care literatura orală a românilor le cere, „Meşterul Manole” este o „doină” tragică despre dorinţa de veşnicie în celebritate strecurată pe uşa întredeschisă a unui locaş de cult.

În acest context mă simt torturat de antinomia existenţei ca în opera lui Nechifor Crainic: „Ca trup material şi muritor, înclină către pământ şi lucrurile lui, iar, ca spirit nemuritor, înclină către cer şi binefacerile lui (Ion Popescu Brădiceni). Autorul „Nostalgiei paradisului” spunea că „stavila morţii neînduplecate este prin contrast, nemurirea. Orice mare creaţie de culturi e însufleţită de avântul transcendenţei limitelor terestre”, dar nu prin lumea vieţii unui om de către alt om, indiferent cât de nobilă este ideea în numele căreia se înfăptuieşte crima... Iar, pe deasupra intervine şi perspectiva istorică. Dacă într-un timp dat, comunitatea omenească acceptă acea crimă ca pe o necesitate eroică, în alt timp dat, aceasta poate să fie renegată şi infierată.

Cristina Onofre

Alias Christine Bernadette Rousseau

Poema 'naltei domnișoare, volumul de început al Cristinei Onofre, arată și conține în întregime percepția specifică ce străbate toate cărțile ulterioare: „Lanul acoperit de cer/ este un altfel de pui,/sub aripile unei altfel de păsări,/ așteptând vântul / să-i deschidă ochii / și pofta de zbor" (*Acoperit de cer*). Această inversare a rolurilor-numelor între părțiale naturii, această rezonanță, corespondență magică, simbolică desigur, cu natura, déjà imposibilă pentru poeții cinici, postmoderni, urbani prin excelență din ultimele generații, pare discordantă și se așază curios într-o recuperare necesară. Fără să avem de-a face cu o penibilă sensibilitate feminină unde totul e pur și simplu diafan și senin, pare că, de fapt, aceasta își găsește conținutul propriu și i se dă locul poetic. Calitatea poemelor este în depășirea imagisticii goale a unei scrieri automatice; ele cer o lectură literală și asta coincide cu descoperirea puterii metaforei (încă actuală) ca o spunere ce descoperă sensuri ascunse într-o natură *diferită* ce unește sufletul uman cu duhul naturii în cuvântul poetic.

Nina Vasile-critic literar

Am o poveste

Pădure fiind
am o poveste
pentru fiecare tulpină,
dinspre mine
timpul pare să fie un fluture
multicolor, neașteptat…

Peste ape

Zborul păsărilor
se rostogolește
peste ape
de cealaltă parte,
abia înmuguriți,
copacii
dansează, danseză…

Amiaza

Lumina amiezii,
puțină,
stinsele culori ale frunzelor,
toate se adună
în jurul parfumului
rochiei mele de domnișoară,
amestecându-se cu el,
pentru a trece mai departe
spre cealaltă zi…

Un dans

Dansul lămâilor,
Sunetul florilor,
ochiul albastru al ferestrei…
Toate stau
strânse la un loc
în degetele mele subțiri
ce ning pe clape.

Alunecând dincolo de ierburi

Albul cireșului
alunecă
dincolo de ierburi,
în scutecele oglinzii,
prin geamul deschis…

De-a înverzirea

Jocul de-a înverzirea
despică ploia
în fir de iarbă și umbră a sa.
Din cer cad ochi
grăbiți să prindă
pasul îngerului
ce aleargă spre învelișurile apei.

Dimineața

Cu trup de meduză
dimineața apare
prin grădini,

desenându-mi cerul
pe degete…
pe toate frunzele.

E plângere de rouă
pe amândouă părțile drumului,

Viziuni teatrale noi pentru spectatori bine antrenați fizic

August Strindberg considera teatrul ca fiind o *Biblia Pauperum,* adică o biblie ilustrată pentru cei ce nu știu să citească, iar autorul dramatic un fel de predicator laic care prezintă ideile, astfel încât cei care văd spectacolul să poată înțelege.

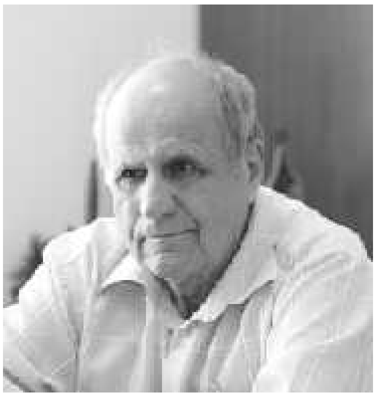
E frumos și adevărat ce spune marele dramaturg despre claritatea cu care trebuie scrisă o piesă și despre limpezimea cu care trebuie pusă în scenă.

Ce ne facem însă în cazul unor abordări noi (de fapt ciudate și obositoare) ale unui spectacol ? Mă gândesc acum la un spectacol văzut la Teatrul Mic. Spectacolul „La țigănci" de Mircea Eliade, pus în scenă de un regizor al cărui nume, din delicatețe, prefer să spun că nu mi-l mai amintesc, un spectacol în care actorii umblau alergând de pe scenă prin sală cu trupurile goale, iar noi spectatorii eram mutați din sală pe scenă și înapoi.Nu se putea vedea goliciunea trupurilor, tot așa cum nu putea fi zărit, cu toate eforturile făcute de actori, firul dramatic al spectacolului în cauză. În sfârșit, la acest spectacol n-am auzit aplauze, dar nici fluierături. Ce poate fi mai grav? Ca spectator am văzut multe piese de teatru, dar recunosc că sunt puține cele care mi-au rămas atât de adânc fixate în memorie. Ceea ce înseamnă că noi spectatorii avem nevoie uneori de chinuitoare abordări noi, desfășurări scenice inedite, care să ne dea sentimentul că am fi cumva, ne-am afla în mijlocul unor mari bătălii. Asta ca să ne rămână mai bine în memorie spectacolul cu pricina, evident.

Gheorghe Mohor

„Aşchia nu sare departe de trunchi"...

Când prin calităţile şi aptitudinile sale, un copil îi seamănă părintelui său, proverbul acesta se confirmă fără tăgadă, lucru dovedit şi la lansarea celui de al 21-lea volum de versuri, simbolic intitulat „Lumini însingurate" (Ed. Tiparg-2019), de către Nicolae E. Branişte, organizată de către Centrul Cultural Piteşti. Startul l-a dat d-l Adrian Mitroi, preşedintele Ligii Scriitorilor Români-filiala Argeş, în numele căreia a avut loc evenimentul, iar redactorul-şef al revistei „Cuvântul Argeşean" şi coordonator al cenaclului literar „Armonii Argeşene", d-l Nicolae Cosmescu, a îndeplinit rolul de moderator. Pe rampa de lansare (scena sălii „Ars Nova") s-a citit din creaţiile prolificului poet, la care s-au adăugat şi comentarii: Simona Cristescu, Adina Perianu, Vasile Ghiţescu, Theodor Craifăleanu, Constantin Samoilă. Apluzele au confirmat valoarea creaţiilor poetice, spre mulţumirea doamnei Carmen-Elena Salub, directoarea prestigioasei instituţii de cultură. Pentru mine, iubind poezia de când am cunoscut-o, a fost o terapie a sufletului, după o intervenţie chirurgicală efectuată de către medicul Marin Georgescu, de la Spitalul Militar Piteşti, căruia îi adresez recunoştinţă din suflet şi mii de mulţumiri.

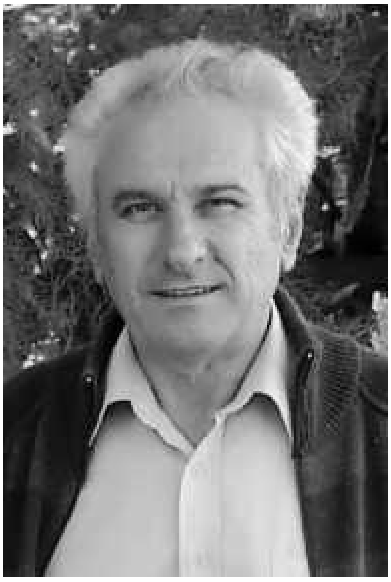
Dacă mi s-ar fi cerut părerea (ceea ce nu s-a întâmplat), mi-aş fi exprimat admiraţia pentru uşurinţa cu care d-l Branişte versifică toate lucrurile peste care omul obişnuit, nefiind înzestrat cu har poetic, trece nepăsător. Aproape zilnic, poetul iese la braţ cu muza poeziei, răsfăţând-o în cuvinte simple, cărora le acordă rang artistic în „dulcele stil clasic", folosind „iambii suitori, troheii, săltăreţele dactile", cum spune versul eminescian. Tuturor celor prezenţi, pe lângă „Lumini însângerate", cu autografe, autorul ne-a dăruit şi cireşe din cele mai gustoase soiuri, obţinute la Institutul de Cercetare şi Dezvoltare Pomicolă din Mărăcineni, la care şi-a adus şi Domnia Sa contribuţia, în calitate de cercetător în cadrul instituţiei.

Se ştie că poetul este fiul preotului paroh Emanoil M. Branişte, slujitor al Bisericii Ortodoxe Române, care a îndeplinit cu sârguinţă nu doar misiunea-i duhovnicească, ci şi implicarea în domeniul cultural-artistic, publicând cronici, recenzii şi articole, în revistele eparhiale: „Lumină pentru toţi", „Păstorul Ortodox, Buletinul Episcopiei Argeşului", „Argeşul liber", fiind o vreme şi membru al corului bărbătesc „D.G. Kiriac" al Palatului Culturii Piteşti.

Aşadar, lumina pe care ne-o toarnă în suflete dr. ing. Nicolae E. Branişte, prin volumele de poezii, este preluată din pilda bunului său părinte, fiul învăţătorului Marin D. Branişte şi al soţiei sale, Ana M. Branişte, din Suseni-Argeş. Iată dinastia intelectuală din care face parte şi contemporanul nostru, care ne-a delectat joi, 20 iunie, a.c. cu poeziile sale, făcându-ne să uităm, pentru câteva momente, proza vieţii.

Nicolae Branişte

Noapte de iunie

Simt nevoia de paranoia,
Să vorbesc cu gândul,
Scormonind memoria,
Încărcată ani de-a rândul.

Încerc să-i dau și glas,
Gândului meu răbdător,
Biet câine de pripas,
Cu chip fermecător.

Pe fruntea cu riduri,
Și-arată și el etatea,
Pe buze între surâsuri,
Etalând unicitatea.

În noaptea minții-i visul,
Veșnicul vrăjitor,
Stăpân, unde-i paradisul,
Locul primului amor.

Gândul iubirii stă ascuns,
Într-un ungher cu amintiri,
Bârlogul tânărului Adonis,
Cuib de nebunii până ieri.

Un gând deschide fereastra
Și-nalță ochii spre stele;
Privește duhuri ce-ating astra,
Pe cer rătăcitoare perle.

Vorbesc cu gândul de muritor,
Prezent oricând în fiecare,
Inimii-i dă ritmul amețitor,
Zi și noapte să fie sărbătoare.

Gândul de iunie e plouat,
Acoperit cu nori tot timpul,
Îmi pare greu de suportat,
Amână vara și-anotimpul!

Parfum de salcâm

Parfum de salcâm emană pădurea,
Nectar de Duh parcă m-atinge,
Fuior de vânt l- împrăștie aiurea,
Peste văzduhul meu se răsfrânge.

Cerul deschide albul petalei,
Ca pe-o ofrandă la descântec;
Așa se-aude cântecul mierlei,
Darul naturii în viers de cântec.

A pururea miroase pe coline,
Tămâie-și lasă vecia să zboare,
Precum sufletul lepădat de sine,
În infinit devenit rază de soare.

Aroma văzduhului albastru,
Varsă zumzetul pădurii de salcâm,
Pe culmea răsăritului sihastru,
Însuflețit de Duh în al lor drum.

Marea antică

La balul creației am fost și eu,
Pe-o stâncă de ev privind la mare,
La îngerii care din aripi bătea,
Zării să-i dea clipa nemuritoare.

Valul mării străbătea timpul,
Ruine antice dezmierdând ușor,
Din secole deștepând anotimpul,
Amfore și arcade ieșite-n decor.

Pe catarge era sprijinită marea,
Plutind zbuciumată pe valuri,
Doar gândurile îi știau starea,
Întruna alergând după idealuri.

Puterea și-a ascuns în adâncuri,
Printre liane învârtite de val,
Spirala vieții întinsă-n abisuri,
Fantezii ale naturii spre ireal.

Efes

Respiră zeii odată cu mine,
Aer proaspăt printre ruine,
Efesul reînvie, așa, deodată,
Măreața cetate de altădată.

Printre coloane de piatră antice,
În soare cu raze cuantice,
Aleile se-anima cu zeițe,
Zglobii și frumoase domnițe.

Imperiu-și etalează măreția,
În temple arzând iar făclia,
Chipuri străine privesc mirate,
Dăltuite-n fațadele ornate.

Doarme trecutul bijuterie,
Pe semiluna din istorie,
Sub ochii împăraților romani,
Sangeacuri de foști sultani.

Printre pelerini, Domițian,
Lângă fântâna lui Traian,
În togă îmbrăcat de serbare,
Soarbe apa vindecătoare.

Ra trimis-a pe Cleopatra,
Aici să-și stabilească vatra,
Pe malul mării seducătoare,
Nimfa, vieții să dea culoare.

Falnica bibliotecă atrage priviri,
Efigii și-acum mai au sclipiri,
Timpul lăsat-a arcade lipite,
Pe marmură în chipuri dăltuite.

Aici s-au deschis morminte,
Le admirăm muți de cuvinte,
Simțim miros de latinitate,
Rămas în eternitate.

Am adormit cu visu-n brațe,
După o zi vânând zeițe,
Precum Homer în epopee,
La țărm înmărmurit de Egee.

Troia

Stau pe ruinele istoriei,
Antichitatea mi-e gândul de-o zi,
Pășesc pe urmele gloriei,
Pelerin dinspre miazăzi.

Gol de veacuri mă-nconjoară,
Și mituri, cu al lor farmec,
Trepte cobor pe-o scară,
Între legende cu descântec.

Parcă Homer aduce veste,
Iar pașii noștri învie Troia,
Eroii greci din file de poveste,
Care ne-au încântat copilăria.

Potcoavele cailor pe nisip,
În urme-au bătut caiele,
Din amfore să curgă timp,
Povești luminate de stele.

Același soare, ca-n epopee,
Martor la grozăvii și bucurii,
Cal troian înșelător din odisee,
Pe-ascuns cu daruri iluzorii.

Prind povestea în hora visării,
Chipuri apar din Calul Troian,
Vedenii aduse de briza mării,
Apocalipsa marelui Pergam.

Briza mării îndulcește vremea,
Largului dă vuiet de catarge,
Ecoul secolelor tulbură liniștea,
De Marmara, visul se sparge.

De-aș putea

Aș mai trăi, de-aș ști că va fi bine,
Că Dumnezeu nu ia acest pământ,
Aș mai trăi de-aș ști că va fi bine,
Aș cere bunilor să iasă din mormânt.

Aș retrăi copilăria, știind cine sunt,
La cer i-aș zice coloană fără sfârșit,
Mamă aș zice, întâiul meu cuvânt,
Cum m-a învățat Tatăl din infinit.

Tot printre stele aș căuta soarta,
Aceiași iriși din sufletul pereche,
Iubiri care mi-au străjuit poarta,
Destinul care mi-a stat de veghe.

Aș merge iar în umbra luminii Lui,
Pășind cu îngerii pe-aceeași cărare,
Ca și acum pândind la poarta raiului,
O adiere dinspre sfânta lumânare.

Aș păstra natura totdeauna vie,
Culorile din curcubeu ca pe-o ispită,
Împărtășania din Sfânta Euharistie,
Viața, ca pe cea mai scumpă iubită.

Aș vrea să întâlnesc și fericirea,
De sărbători, în datini strămoșești,
Sufletul să-l bucur cu nemurirea,
La ceasul Învierii, la uși împărătești.

Într-un iad, dar mult mai deștept,
Aș îngropa și vorbe și iarba rea,
Pe veci i-aș da în dar, un înțelept,
Drept călăuză pentru viața grea.

De-aș putea m-aș întoarce la română,
Că e limbă frumoasă, unică și dulce,
Pe voievozii țării i-aș ține de mână,
Să ne vorbească, cum au dus cruce.

Constantin Teodor Craifaleanu

Contrarii

ieri
Tu ai în viață numai certitudini,
Eu sunt cartezian – am îndoieli,
De-aceea mă-ntâlnesc în atitudini
Și mă simt bine doar printre rebeli.

Tu știi precis că ai să fii soție
Și apoi mamă, soacră și bunică,
Indiferent că-n jur e armonie
Sau sunt războaie, teroare și frică.

Eu sunt un visător – și-s incurabil.
Mă pot hrăni cu zboruri printre nori,
Chiar dacă ție-ți pare lamentabil –
E și firesc, tu ai alte valori.

Dar cum contrariile se atrag
Și, chiar de multe ori se completează,
Hai să-ncercăm să stăm pe-același prag,
Măcar o viață, până se-nnoptează!

azi
Deși-a-nceput de mult să se-nsereze,
Contrariile mai sunt încă treze...

Bardul

Eram un punct antalgic
Din vastul Univers
Și-am devenit nevralgic
Când m-am oprit din mers

O clipă-aici, acuma,
Cred, neîntâmplător,
Fiind ieșit din spuma
Oceanului de Dor,

Pe care milioane
De stele l-au avut
Pe-a' cerului coloane,
Din visul de-nceput...

Oare, ce misiune
Mi s-a încredințat?
Poate, de a vă spune
De rele, de păcat...?

Sau, poate, de Iubire,
De zâmbete, de flori,
De vis de fericire,
De zboruri printre nori...?

Alegerea e-a voastră,
Contemporanii mei...
Priviți Bolta albastră
Cu spiritul de zei,

Sau înspre întuneric,
Tenebre și dureri,
Cu spirit luciferic
De false mângâieri?...

Eram un punct nevralgic
Când m-am oprit din mers...
Și-am devenit nostalgic
În umbra unui vers...

Îngheț

Când ne iubeam ca doi bezmetici
În pragul erei glaciare,
Nori negri ne puneau doar piedici
În drumul nostru către Soare...

...Și te-ai suit în trenul propriu,
Lăsându-mă pe-un peron gol,
În gara cu parfum de opiu
La capătul unui atol...

Iar vara noastră-i prea departe,
Nici toamna nu mai e pe drum,
Pe primăvară scrie „moarte",
Căci e doar iarnă de acum...

Și nu vor mai fi Australii
În drumul meu rece și greu...
Și îngheța-vor toți coralii
Din jurul sufletului meu...

Tovărășească

Haide să ne-ntâlnim tovărășește,
Ca un brigadier c-o mulgătoare!
Să bem o cafeluță din cicoare
Și să mâncăm conserva cea de pește,

Să luăm un sfert de pâine pe cartelă
Și de la „MAT” juma’ de secărică...
Și-apoi să mă prefac că-mi este frică
De-a ta pieptănătură cam rebelă.

Tu să-mi zâmbești așa, un pic nătâng,
Eu să te strâng în brațe cu putere
Și să te-ntreb: „Vrei ca să-mi fii muiere?”
Dacă-mi spui „Nu!”, să știi că am să plâng!

Să profităm de ora de-ntuneric,
Gândită economic la Partid,
Când nu-ți mai văd pe față niciun rid
Și mă apucă-un fel de râs isteric...

Să ne iubim apoi cu frenezie,
Oleacă stimulați și de-alcool,
Iar la sfârșit, mai bem un nechezol,
Să nu cădem cumva-n melancolie.
Sau dacă vrei, citim o poezie
Despre Partid... așa, în fundul gol...

Nepotrivire

Eu îți vorbeam de pajiști înflorite,
Tu-mi povesteai de „conți” și de „marchizi”
Cu care-ai tăi voiau să te mărite...
Eu te rugam ochii să ți-i închizi

Și să visezi cu mine împreună...
Tu îmi vorbeai de bani și de averi...
Eu îți spuneam de stele și de Lună
Și de parfumul *„blândei primăveri”*...

Tu îmi ziceai de rochii și de perle,
Și de brățări, inele sau cercei,
Eu îți vorbeam de cântul unei mierle
Sau de mireasma florilor de tei...

Eu ți-arătam steluțe căzătoare
Și te rugam să-ți pui în gând dorinți,
Tu mi-arătai pe telefon odoare
Ce le vei moșteni de la părinți...

Te-am întrebat de visurile tale
Și mi-ai răspuns, lăsându-mă perplex,
Că îți dorești să ai multe parale,
Dar și mai mult, să faci cu mine sex!

Vasile Munteanu

MOULIN ROUGE

(fragment din volumul în curs de elaborare ***Spitalul Polizu***)

Spectacolul pornea atunci când toate mesele erau ocupate: între 850 - 1500 spectatori.

Erau zile când la Moulin Rouge se produceau și câte 2 spectacole pe seară, șase zile pe săptămână: unul până la orele 20 și altul de la orele 23. Sala care adăpostea acest dans cu ritmul său îndrăcit părea a unui restaurant obișnuit cu scaune și mese, îndreptate toate spre scenă, unde evoluau 80 de dansatori în fiecare seară îmbrăcați în costume în explozie de culori debordante care aprind simțurile. Ritmul dansului „Can-Can” și muzica data la maximum făcea să vibreze masa scena și întreg localul.

Cei doi italieni proprietarii ai localului primeau anual peste 100000 de turiști francezi și straini.

În aburii șampaniei frapate, care dominau toate mesele, Moulin Rouge se invârtea ca o moară de vânt olandeză, dar semăna și cu o centrală eoliană fermecată, care mișca leneș palele în puterea nopții pariziene, învăluind sufletele turiștilor în placere, melancolie și uitare. Reclamele de toate culorile îți luau ochii și se străduiau să aducă noaptea la lumina zilei.

Când am intrat, la garderobă era o doamnă foarte drăguță și politicoasă, care primea hainele, telefoanele, aparatele foto și dădea un bon cu un număr.

Era strict interzis de făcut fotografii, iar celor care nu se conformau li se putea confisca aparatele. Sala nu era prea mare se putea vedea spectacolul din orice unghi, plus de asta mesele erau întinse până în scena care însă se înalța pâna la nivelul meselor, astfel că era posibil ca dansatoarele în timpul dansului, să dea cu tocul pantofilor în paharul de șampanie asta ca o glumă. De menționat că nu există rezervare cu locuri pe

bilete, spectatorii trebuie să se aşeze la coadă cu 30-40 minute înainte de începerea spectacolului.

Biletele se prezintă la a doua intrare, unde vine un chelner care te conduce la mese. Spre norocul nostru, chelnerul ne-a auzit vorbind româneşte și ne-a condus la o masă centrală cu o poziție față de scenă foarte bună. A plecat din București acum câțiva ani, este și el român și nu are de gând să se întoarcă prea curând în țară.

În cadrul biletului de 103 Euro intră un pahar de șampanie, gratuity: „clienții pot comanda orice și plătesc cash sau cu cardul".

În privința ținutei, turiștii străini sunt foarte eleganți spre deosebire de francezi, care erau mai puțin eleganți. Uitându-mă în sală am observant că erau spectatori de toate vârstele și de pe tot globul.

Se pot face rezervări pe internet, dar se poate și fără.

Cu multă nerăbdare, neliniște, curiozitate, dar și foarte atenți nu-l scăpam din ochi pe omul care era și el emoționat că poate ajuta niște români care îsi permiteau acest mic lux.

Cu timiditate și uşor incomodați ne-am aşezat la masa indicată de conaționalul nostru chelner-plasator și l-am întrebat dacă mai erau români care lucreau la Moulin Rouge. Ne-a spus că balerinul şef era din Cluj și că mai erau acolo câteva dansatoare și chelnerițe romance, angajate.

Am aflat că, dacă erai dansatoare la Moulin Rouge, obțineai automat și un atestat, încât puteai să-ți deschizi în particular o şcoală de dans.

Și dansul se practică până la vârsta de 36 de ani, așa că dacă în acești ani nu-ți faci un viitor, este grav.

Mi-am notat de pe biletul de intrare adresa cabaretului: Arondismentul 18, Bvd. Clichy, 75018 Paris.

Tot în acea seară, am aflat că localul original a ars complet în 1915, dar a fost reclădit întocmai păstrându-și aspectul și decorul de la inceputul sec. XX.

La masa noastră rotundă, de 10 locuri, a mai venit o doamnă în vârstă cu o domnișoară, probabil erau bunică și nepoată.

În local era semiîntuneric, un uşor vacarm și zumzet, prin care auzeam frânturi din discuția dintre ele prin fraze guturale; probabil veneau dintr-o țară unde se vorbea o limbă germanică.

Era destul de cald, tricoul din plastic, de un albastru deschis, mi se lipise de piele și mi-am dat seama că de unde alesesem o ținută pentru meciul de fotbal, trebuia să am o ținută demnă de un asemenea cabaret.

Printre milioanele de turiști care vizitează anual Parisul vara, în afara muzeelor și numeroaselor obiective turistice, urmărirea unui spectacol de cabaret este un prilej care nu se poate rata. După ce au fost închise ușile nu s-au mai permis altor persoane să intre după începerea programului, iar pe mese a început să apară materia primă a Moulin Rouge-ului – şampania, în pahare înalte cu picior fiind inclusă în costul biletului de la intrare.

Spectacolul a fost superb: a început și s-a terminat cu imnul localului care era can-can-ul.

Este uşor de ajuns la MOULIN ROUGE pentru că se află aproape de Montmartre, în cartierul Pygalle, pe bvd. Clichy. Am reținut că în acelaşi an când s-a deschis cabaretul, 1889, a fost construit și Turnul Eiffel.

Unul dintre cele mai cunoscute obiective turistice, vizitat anual de circa 6-7 milioane de turiști, fusese inagurat cu ocazia Expoziției Universale din 1889.

De-a lungul timpului cabaretul a beneficiat de serviciile multor artiști celebri.

În timp ce dansatoarele dansau can-can și își aruncau picioarele dezgolite cu tocuri ascuțite până în apropierea paharelor noastre de șampanie, în praful și în zgomotul asurzitor al celebrei melodii mi-am adus aminte că la noi era, pe vremuri, o melodie îndrăgită pe care o fredonam când eram student: „Hei can-can cu picioarele-n tavan". Am aflat că dansatoarele, de la Moulin Rouge, erau plătite foarte bine, aveau atestate și putea fiecare dintre acestea să-și deschidă o scoală de dans particulară numai prin faptul titulaturii de dansatoare la Moulin Rouge.

Celebritatea acestui cabaret a intrat în istoria culturală a Parisului, a Franței, a inspirat de-a lungul timpului mari scriitori, muzicieni și pictori care le-au descris în operele lor.

Amintesc pe Toulousse Loutrec și pe Picasso, pictori celebrii care au pictat pe bani grei celebrele afișe cu Moulin Rouge prin care incitau curiozitatea publicului să vină la spectacole.

Tot prin bunăvoința plasatorului român ne-a mai adus la masă 2 sticle de șampanie care, cu toate că am exersat să-i țin minte numele, până la urmă l-am uitat. Nu s-a lăsat mai prejos nici doamna mai în vârstă de la masa noastră și a mai comandat și ea o șampanie, văzând câtă sete este și cât entuziasm era la noi la masă.

Arhitectura localului este supra-revoluționară încât permite schimbarea rapidă a decorurilor în învălmăşeala dată de mişcarea artiștilor parcă prea numeroşi. Observația mea directă a fost că dansul *France CAN-CAN* a fost, este și va fi coloana vertebrală a spectacolului.

În afară de dansatori au evoluat numeroși iluzioniști, cântăreți, clovni și alte personaje.

Pe această scenă, la care acum mă uitam ca vrăjit, au evoluat de-a lungul timpului s-au remarcat vedete celebre, actori, cântareți renumiți.

Aş putea aminti pe: Liza Minelli, Dalida, Ray Charles, Aznavour, Dean Martin, Frank Sinatra, Tony Curtis, Charles Trenet și alții. S-au scris numeroase cărți, romane, au apărut picturi celebre și chiar filme cu celebra actriță Nicole Kidman de la Hollywood, care

pentru rolul său remarcabil a fost nominalizată la premiul Oscar. Nu trebuie uitați nici pictorii impresioniști ai Parisului, care roiau la această Moară Roșie ca fluturii la lampă,

Îmi amintesc că la un moment dat s-a stins lumina și se proiectau pe perete diferite figuri de oameni și animale realizate cu mâinile și degetele, aducându-ne aminte de copilărie.

Aproape când începea o nouă zi, spectacolul s-a încheiat, bineînțeles tot cu dansul can-can-ului care era de această dată mai îndrăcit și mai asurzitor și parcă a ținut de două ori mai mult spre încântarea spectatorilor.

În acest ritm dansatoarele își ridicau fustele până la nivelul umerilor sau până peste cap arătându-și fața și posteriorul spre încântarea spectatorilor.

La 23 noiembrie, într-o frumoasă noapte de toamnă, Moulin Rouge s-a închis pentru a prezenta un spectacol de gala în fața Mjestății Sale Regina Elisabeta a II-a a Marii Britanii.

Spectatorii care vroiau să mai consume puteau rămâne în continuare, dar prețurile erau exorbitante, iar nouă ne trebuiau banii pentru întors la hotel.

Unele surse amintesc că la anumite spectacole, cu bilete enorm de scumpe, dansatoarele nu utilizau lenjerie intima, spre deliciul spectatorilor și mai ales al celor din primele rânduri. Altfel, cum celebrul artist francez TOULOUSE LAUTREC se inspira în faimoasele lui picturi și afișe care împânzeau Parisul pentru atragerea clienților?

Privind istoria dansurilor, primul spectacol de striptease a avut loc în capitala Franței la data de 10 februarie 1893, pe scena faimosului cabaret Moulin Rouge, unde lumea bună a Parisului își consuma cu discreție escapadele nocturne, împărțite între dans, alcool, jocuri și femei.

În partea a doua a secolului al XX-lea, striptease-ul invada aproape toate cabareturile de lux ale Europei, precum și localurile rău famate, ofartante de plăceri plătite.

Dansul striptease practicat la Moulin Rouge, atrăgea ca un magnet un mare public, cam pestriț și dubios, din diferite pături sociale, unde se putea trece ușor cu vederea talentul și reputația îndoielnică, cunoscute ca autodidacte, care de multe ori după program erau angajate ca dame de companie și plăceri.

Din istoria Moulin Rougeului se știe că prima dansatoare de striptease se numea Dona. Aceasta, în timp ce dansa lasciv, pe neașteptate, a început să se dezbrace, în aplauzele frenetice ale spectatorilor. Își arunca încet de pe ea câte un articol de îmbrăcăminte, motivând că e prea cald în local. Bineînțeles că deliciul suprem era atunci când nu mai avea nimic pe ea, iar publicul era în delir. Dar moralitatea societății nu putea să lase nepedepsită nicio faptă scandaloasă, astfel că un polițist aflat în sală a amendat-o pe frumoasa dansatoare cu 100 de franci aur, pe care patronul localului i-a plătit imediat. Doamnele pudice din sală, precum și domnii ipocriți, au aprobat cu mare satisfacție acest gest.

Progresul societății nu putea fi oprit. La fel și cabaretul, care nu numai că nu și-a oprit spectacolele cerute insistent de public, ci și le-a extins rapid de la Moulin Rouge la Folies Bergere și prin alte localuri nocturne.

Dansul este foarte vechi, iar cercetătorii au găsit documente și mărturii menite să demonstreze cu trimiteri la mitul zeiței Ishtar și al zeului Tammuz, aparținând culturii babiloniene și celei asiriene.

Literatura populară, precum și detalii piperate, alături de relatări din Biblie despre *Dansul celor șapte voaluri*, care se referă la cunoscuta Salomeea, precizează că ea a fost prima dansatoare de striptease.

De-a lungul timpului, striptease-ul a avut tot felul de reprezentante, mai mult sau mai puțin talentate, culminând cu celebra Mata Hari, care, în calitate de profesionistă a baletului, s-au introdus încet, încet, în cabareturi și în saloanele pariziene, pe ușa de serviciu. După ce a avut loc procesul de spionaj al lui Mata Hari condamnarea la moarte și executarea ei au determinat schimbarea atitudinii la Moulin Rouge și la celelalte cabareturi, ele devenind mai rezervate în privința striptease-ului și a altor dansuri provocatoare.

Desigur, văzând spectacolul și știind atâtea despre celebra moară, mi-a părut rău că nu am putut vedea un striptease sau un dans provocator. În cartierele din centrul Parisului existau-shopuri și sexodroame cu personal ieșit în stradă, care te trăgea de mânecă să intri, să te uiți puțin, dar asta te costa bani grei și ca spectacole erau mult prea departe de ceea ce fusese cândva.

Consider că nu există turist în toată lumea să nu-și dorească să viziteze această „moară fermecată” și să vadă „pe viu” acest minunat spectacol care te face pentru câteva ore să uiți de necazurile vieții cotidiene.

Nu mică mi-a fost uimirea când am aflat că în acel moment evoluau la Moulin Rouge și trei români. Se dădea un adevărat examen de admitere foarte, foarte sever. De exemplu criteriile pentru a fi acceptat ca dansator sunt foarte stricte la Moulin Rouge, înălțimea nu trebuie să fie mai mica de 1,75m, frumusețe cu picioare lungi și zâmbet generos, o constituție de top model, să-i facă pe spectatori să viseze, să fie un dansator perfect, și nu au voie să ia sau să scadă cu două kilograme. Culoarea și lungimea părului este și ea monitorizată. De asemeni se parcurge în timp o serie de etape cum ar fi: dansator „în linie”, dansator solist, și apoi prim-dansator. La Moulin Rouge totdeauna sunt admiși numai profesioniști talentați, care sunt plătiți pe măsură.

Stând în aerul răcoros al nopții de vară, poluat din greu aveam fețele luminate de sclipirile colorate ale lămpilor de neon de toate culorile, care făceau reclamă acestui faimos cabaret. Peste câteva minute nu mică

ne-a fost mirarea când am văzut pe trotuarul de vis-a-vis tocmai șoferul cu autocarul care ne adusese.

Noi discutaserăm în prealabil ce posibilitate avem să ajungem fiecare la locurile noastre de cazare din Paris.

Ne-am dus la șofer și i-am spus:

- Bonsoire colega! Vous-est disponibil?
- Oui, monsieur!
- Nous sommes cette personnes.
- Est necesaire cette euro des personne.

I-am pus imediat 35 de euro pe bordul autocarului și i-am indicat prima adresă a hotelului de tristă amintire unde eram cazat.

După vreo 40 de minute, circulând pe străzile Parisului care, de data aceasta, fiind ora aproape 2, nu mai erau aglomerate am ajuns la hotel.

Ştiam dintr-o bună informaţie turistică că în Paris sunt 2 cluburi de noapte celebre, Moulin Rouge şi Crazy Horse. L-am bifat pe primul, dar celălalt nu ştiu dacă îl voi vedea vreodată, deşi turiştii susţin că se află pe locul 2.

Intrând în hotel şi urcând scările până la etajul 1, m-a lovit în nas mirosul rece de urină care se emanat din preşurile şi covoarele din cameră. Noroc că eram foarte obosit şi am adormit imediat, anesteziat şi de mirosul acela infect. După atâta distracție, a doua zi m-am aventurat în cartierul Montemartre, vizitând celebrele librării tehnice, musicale, literare și medicale.

Aurel Hernest

ÎN CHIRIA TIMPULUI (III)

(fragment)

Boalcă, Guriță… clopotul cu bune și rele

Soarele, scăpat din turbarea ploii, începuse să încălzească pământul și se lăsa mulțumit către apus, ridicând pe întinsul câmpiei vălătuci de ceață. M-am plimbat fără rost pe lângă căruță și, când am văzut că lumina zilei se face galben-roșiatică, am hotărât că n-aveam încotro decât să înnoptăm chiar în acel loc. Făceam focul, încălzeam mâncare și ne culcam… A doua zi, dacă nu apărea cineva, îl urcam pe Guriță pe Murga și-l trimiteam la Șicu, fierarul din satul de dincolo de orizont, să vină mă scoată din încurcătură. „Mă Guriță, cum ai ajuns în căruța mea?” l-am întrebat, în timp ce aprindeam focul în spatele căruței din surcele udate cu puțină păcură. „Te-ai înțeles cu tanti-ta Puia?”. „Nu, bre.” mi-a mărturisit copilul cu o privire care se străduia să mă convingă. „Am adormit sub sarica dumitate și, spre dimineață, când m-am trezit eram deja în locuri necunoscute. Dar să nu te superi iar cu biciul! Îți promit că îți voi fi un ajutor, de-o să mă pomenești!”. Mi-a plăcut promisiunea lui și mi-am pus în gând să mă port cu el ca și cum ar fi copilul meu. Îl priveam cum, așezat turcește, înfulecă ultimele linguri de varză. Apoi, după ce s-a șters cu dosul palmei la gura unsă, a luat urciorul gâlgâind câteva guri de apă. Asta nu mi-a plăcut și, cum hotărâsem să-l tratez ca pe copilul meu, l-am dădăcit: „Nu se face așa, Guriță, tată! Nu te ștergi cu mâneca hainei la gură! Uite colea un

șervet curat, pus special de tanti-ta Puia. Și nu bei direct din urcior, dacă ai la îndemână o cană. Slavă Domnului, avem în căruță destule!”. Copilul a dat din cap a înțeles și asta m-a mulțumit. În acea seară l-am învățat cum să aprindă felinarul, cum să usuce lemnele ude folosindu-se de cele care ardeau deja, apoi l-am dus la cai, arătându-i cum se deshamă, cum se împiedică și am vorbit din nou despre ale noastre, din sat.

După ce am agățat felinarul în spatele căruței, făcându-i lumina mică, am adus o pătură și am așezat-o pe jos. „Eu aici o să dorm! Trebuie să mai pun lemne pe foc pentru a ne usca hainele. Din când în când mai arunc o privire și spre cai… Nu se știe niciodată!… l-am anunțat pe Guriță. Tu, urcă în căruță și culcă-te!”. A zis că vrea și el să doarmă cu mine afară dar, când mi-a văzut încruntătura și-a adus aminte de bici și a luat-o tiptil spre sarica de sub coviltir. Nici nu terminasem de mutat hainele către focul aprins, că l-am și simțit lângă mine! Am vrut să-l înjur dar m-am gândit că poate îi e urât de unul singur în căruța asta ce sta pe-o parte și n-am apucat să-i zic ceva pentru că el a început primul: „Nu mi-e somn! Vreau să mai stau cu mata, să mă uit la cer. Vezi câte stele are?”. Am privit curios în sus și am rămas înmărmurit. Deasupra noastră aveam un clopot imens care, odată spălat de ploaia de

după amiază, era acum de un albastru închis, țintuit cu mii și mii de luminițe, mai mari și mai mici. Părea o apă întoarsă cu adâncimea în înalt și, dacă aveai răbdarea să-l privești nemișcat mai multă vreme, descopereai pete slabe de lumină. Nu am știut, nu știam și nu voi ști niciodată ce este dincolo de luminătorii nopții pe care Dumnezeu îi aruncase pe cer într-o anume zi a Facerii, dar privindu-i, am simțit o liniște mare. Am înțeles că Tatăl nostru ne-a creat un acoperiș înalt menit să ne ferescă de relele de dincolo. Necazul era că același clopot ținea laolaltă aici, amestecate, lumina, ura, soarele și luna, boala, bucuria, întunericul, ploaia, dragostea, seceta, tristețea, hoția, bătrânețea, cinstea, tinerețea, sănătatea și altele de care omul se împiedică de la primul scâncet până la slobozirea ultimei suflări. M-am uitat la Guriță. Se întinsese pe spate și privea fără a clipi imensul covor ce ne acoperea cu stele fiecare seară a vieții noastre, uneori mai senin, alteori întunecat. În sinea mea, pe de o parte, îi purtam pică pentru că, la vârsta lui, se putea bucura doar de lucrurile bune din înșiruirea de mai sus, iar pe de altă parte, ca om trecut prin viață, știam că nu va fi scutit de gustul amar al restului, pe care-l simțeam plutind în juru-ne. „Guriță, tată, te-ai gândit zilele astea ce-o fi în sufletul alor tăi? Ce-o fi făcând maică-ta ori taică-tu, văzând că nu dai niciun semn de viață?”. Trebuia să-i pun această întrebare, pentru că el n-avea de gând. „Îhî!” a venit un fel de răspuns și când tocmai voiam să reiau întrebarea cu alte vorbe, mai apăsate, s-a ridicat într-un cot și mi-a zis, privind vinovat în jos: „Da. Dar ce mai pot face? Sunt atât de departe! Dacă aș fi știut că mă ia somnul în căruță, mă duceam mai întâi la ea și-i ceream voie să plec. Oricum, zicea că vrea să-mi facă rost de niște oale și să mă trimită cu ele pe Vlașca, în tovărășie cu mata…”. „Așa zicea?! Dar vezi, acuma, ei nu știu nimic de tine.”. „ Lasă bre! Ce, sunt primul care dispare de acasă? Al lui Potcoavă a plecat acum vreo cinci ani… La oraș… Și-a găsit servici, a câștigat bani, și s-a întors la costum… Toate fetele întorceau capul după el… Și au mai fost și alții: al lui Dudă…, al lui Nicăleț…, al lui Paraschete… Toți au venit după un timp în sat, și-au luat câte o fată și s-au întors acolo unde au câștigat bani… L-am auzit pe-al lui Potcoavă că nu mai vrea să stea ca tac-su, cu noroiul în curte și-n casă, și nici să fie hoinar pe drumurile Vlașcii… Dacă văd că e bine, poate și eu…”. L-am fugerat cu privirea: „Ce vrei să faci? m-am oțărât spre el. Vezi asta? Și i-am arătat palma. Să nu te pună dracul s-o întinzi, că ai de-a face cu ea! Și asta nu e ce vezi, e lopată! Pe Vlașca n-ai unde să te ascunzi de mine, pentru că, n-o să-ți vină să crezi, aici sunt mai cunoscut decât președintele țării. Unul e Boalcă!”. A urmat o perioadă în care fiecare tăcea pentru sine. Guriță nu vorbea, știind că mă va scoate iar din țâțâni… Eu nu voiam să-l sperii încât să-și ia tălpășița. Ne-am întins din nou pe spate cercetând adâncul iluminat. „Bre, am auzit că fiecare om are o stea în cer. Așa o fi?! Odată, tata mi-a arătat-o și, când am înțeles care e, mi-a făcut cu ochiul. Apare către miazăzi aproape miezul nopții. Dar acuma nu pe a mea o caut, ci pe a Irinei popii…”. L-am auzit și am zâmbit, recunoscând în sine această amăgire a vârstei când îți mijesc tuleile deasupra buzelor. „Mă Guriță, tată, așa se spune și poate așa e! Și eu am o stea, după cum și Puia are… Acum, deși bolta e atât de senină, nu le mai găsesc. Ori vederea mi-a slăbit, ori sunt spre stingere, că, vezi bine, avem o vârstă, și se zice că stelele noastre mor odată cu noi… Asta e!...”, am adăugat cu o urmă de părere de rău. „Cată mereu după a ta și să știi că totdeauna îți va lumina pașii, îți va veghea somnul și va îmbătrâni odată cu tine!”. Am tăcut și am ascultat vreme îndelungată respirația câmpiei largi, sătulă de apă, pregătindu-se de culcare; mama holdelor răspândite cât vedeai cu ochii urma să doarmă liniștită știind că pruncii ei vor găsi a doua zi sânul hrănitor plin. Țiuitul amețitor al lăcustelor te lua de cap și te trântea la odihnă. M-am uitat spre Guriță cu gândul de a-l trimite să se culce în căruță. Adormise… I-am cercetat chipul și am evitat să-l deranjez, nevrând să-i iau de pe buze bucata dulce de somn pe care o merita după ziua grea ce o avusese. „Of, Guriță! Dacă ai fi tu, copilul meu!...”, am zis cu năduf și, ridicându-mă în picioare, m-am dus lângă caii ce păşteau aproape de căruță. I-am mângâiat, spunându-le pe nume, gândindu-mă că dintre toate ființele ei îmi sunt cei mai apropiați, alături de ei petrecându-mi mai tot timpul vieții. Dacă nu-i puteam numi copii, prieteni chiar îmi erau! Apoi m-am întors la căruță și am pus alte vreascuri pe foc. Am cercetat hainele care aproape se uscaseră și le-am strâns, aruncându-le în căruță; dacă rămâneau afară, roua dimineții, mult mai bogată după acest potop, le umezea iar. Nici Guriță nu trebuia să rămână sub cerul liber, așa că l-am ridicat cu grijă în brațe și am luat-o către coviltir. Nu s-a trezit, ci doar s-a prins de gâtul meu, mormăindu-mi la ureche: „’...re-ai al dracului, Boalcă spartă!”. Am tresărit, dar, simțindu-i trupul înmuiat de somnul greu, am înțeles că își visa ziua trăită alături de mine, care tocmai se sfârșea aici, la marginea drumului.

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Te du, te du...

Deși îmi dai târcoale-n pragul serii,
De ochii tăi vicleni nu mă mai sperii,
Am întâlnit și dragoste și ură —
Au fost de jar, apoi ajuns-au zgură.

Și mi-au lăsat pe suflet cicatrice,
L-au buimăcit: lovit, era ferice;
Nu-mi mai păsa pe-atunci de vorba ceea
„Să nu te încrezi în ce-a promis femeia”.

- De ce mai vii, acum, în toamna vieții,
Când plini de funigei î-s toți pereții?
Când cel mai bun prieten mi-e toiagul,
Îmi treci felină și ochiasă pragul?

- Rămâi la altul tânăr, pleacă, du-te!
(Răsare-un gând, dar celelalte-s mute) —
Cu murii tăi azi nu mă mai cutremuri —
- Te du, te du, strigoi din alte vremuri!

Modus vivendi

- Tu, omule, prieten sau dușman,
Ce-mi stai în preajmă nu știu cu ce gând,
Știindu-mă de mult, ori de curând,
Nu mă răni cu-al vorbei bolovan!

Dă-mi timp ca să gândesc la fel ca tine
Și-ai să constați că nu l-ai dat degeaba,
Căci — dacă-n gândul tău se simte graba,
Ideea clară va-ncolți la mine.

Am obicei să nu cat peste umăr,
Nici s-ascult cu degetu-n ureche:
Sunt — mai precis — un om de modă veche
Și-ntre cei simpli, dar curați mă număr.

De-mi vei veni la poartă-n prag de seară
Și vei simți în pântece un rac,
Fii sigur, din puținu-mi de sărac,
Eu te-oi hrăni — și nu-mi vei fi povară.

Așa îmi e de la străbuni porunca,
Așa-i îndemn și pe ai mei nepoți:
- Luați din viață tot, dar nu ca hoți!
Izvorul fericirii e doar munca.

Când vine noaptea, dorm pe perna mea,
Un somn ușor, de prunc, fără suspin,
Căci nu mă-ncarc prostește cu venin,
Iar — de n-am vin — și apă știu a bea.

Să intru în vis și să-mi protegui somnul,
În prag de seară spun o rugăciune,
Simțind cum peste trup și suflet pune,
Ocrotitor, întreaga-i milă Domnul.

Acest pământ...

Acest pământ cu fluvii, munți și mare,
Înnobilat de Domnul cu de toate
În miez — cu aur, cu argint și sare,
Deasupre-i cu păduri întunecate,
Din veci fu leagă, vatră și moșie
Românilor — ți-ți zice Românie.

Văzduhul i-a dat aer să respire
Și soare cald, și ploaie și ninsori;
A fost sortit spre tihnă și iubire,
Dar mulți îl tulburară — adeseori.
Pesemne, mii de stoluri migratoare
Le-au tot atras privirea către noi
Ispita pâinii, mierea — unt de soare,
Pe hămesiți i-aduseră în roi.

I-am fi primit cu pâine și cu sare,
Căci omenoși am fost de când ne știm,
De nu veneau — pe jos sau de-a călare —
Să ne transforme glia în țintirim.
Probabil, n-au știut, ori au uitat uimiți
Că-n codrii cu bouri cu urși și lupi
De mii de ani veghează dacii, sciții,
Și din moșia lor nu poți să rupi.

Sudoare, râu — din noi și din plăvani,
A curs, din primăvară-n primăvară,
C-am fost mereu țărani, țărani, țărani,
Purtând în noi, cu noi eterna țară
Fluviul timp primi și roșul râu
Al sângelui jertfit belșug în luptă,
Prin unduirea lanului de grâu,
Istoria ne curse neîntreruptă.
Cu stegul — lup urcând spre viitor,

Am fost plugari, dar și oșteni în stare,
Sub steagul devenit azi tricolor,
Să fim popor și Românie.

Răbufnire

- Ce-ai mai vrea, tu, lume-avidă,
Să-ți mai dau? Nu ți-am dat vlagă,
De-n oglindă-mi văd lividă,
Nu doar fața, viața-ntreagă?!

Eu am fost risipitoru energiilor depline
Nu un an, nu doar cinci — șase,
Ci de câteva decenii;
Tot ce aveam mai bun în mine,
Fără îmbierea lenii,
Ție ți le-am pus pe masă.

Am ajuns la bătrânețe istovit, un sac de oase
Ca un semn de întrebare, de-amărâtul meu destin
Bucurându-se atâția câți din el au tras foloase,
Neprimind nimic în schimbu-i, numai hulă și venin.

Nimănui nu cerui sprijin, nici de milă n-avui parte,
Tu-mi secătuiși voința, chiar și sufletu-mi săracul,
De aceea - de mânie - când mă aflu-n prag de moarte,
Cu obidă îți zic: lume, ia mai du-te tu la dracu!

Simona Vasilescu

Acasă în inimă

Reîntoarcerea pe Planeta Gaia,
Aici, prin tunelurile Pământului,
E privită cu cei doi ochi deschişi
Care ating soarele în mişcare.

Picioarele merg ridicate pe cer,
Simţind nodurile apei simultan,
Când stai pe vertebrele odihnite,
Iar cele două mâini fierbinţi
Îmbrăţişează iezi și muguri delicaţi!

Orice revenire în rochie de dans
Flutură voaluri transparente,
Dorindu-şi atingere înmiresmată.
De fiecare dată, bărbatul cuceritor
Adoarme îndrăgostit lângă obrajii ei.

Aici, pe Pământ conduc variantele
Care se-ntrec în amplitudini,
Experienţe din care învăţăm
Să mergem acasă în inimă,

Spre liliacul mirosind prin gard!
Plutim râzând prin dune fierbinţi
Cu amintiri de alb mărgăritar...
De ce n-aş sta pe lac, să am habar
Că sunt zăpezi concave-n pălării?

Noi, care admirăm și lăzile de zestre,
Ne-am însorit de-atâtea ori, vioi
Şi ne-ascultăm atent şi adăpați
De vremea transparenţei, adevăr
Şi limpede iubire-n foşnet de făget,
Iar tot ce e mai simplu şi discret
Ne curge printre vene-n infinit!
Acasă este suflet infinit.

Balansoarul verii

Liliachie doamnă, prin versuri liniștești
Cu nestemate clipe ce ni le dăruiești,
Alunecând cu sânii pe pajiștea bronzată,
Ca o domniț-aievea, stropită-n vișinată...

Smochinele sunt coapte în zâmbet necuprins,
De gingășia gurii, flăcăii s-au încins.
Adulmecând răcoare din bambus mătăsos,
Învăț de la licoare să-ntorc timpul pe dos

Și să transpun îndată frumosul răscolit
De înfocarea minții proptită-n infinit,
Ca pânza de păianjen, neprețuit străjer,
Pe balansoarul verii pe care ți-l ofer!

Nicolae Cosmescu

CE ÎNSEAMNĂ SĂ AI UN „NUME”

(fragment din romanul în curs de elaborare, *Pilot, june prim şi altele...*)

De Dan Suciu, pilotul de succes de altă dată, bărbat șarmant care nu-și refuza niciuna dintre plăcerile vieții, ați mai auzit. Cum e și firesc pentru unul care a avut o viață la frontiera dintre spectaculos și aventuros, a trăit multe povești fermecătoare. Dar acum, după ce a ajuns la o vârstă pe care, spre cinstea lui, nu și-o ascunde, relatările despre întâmplările din trecutu-i glorios s-ar putea să ne pară oarecum hiperbolizate. Este o reacție firească, întâlnită la mulți care, peste ani, au ceva de povestit.

Într-o zi, în noua mea calitate de biograf al său, la o cafea, în biroul de la etajul garajului în care-și ține cea mai iubită dintre mașinile pe care a alergat, i-am cerut să-mi relateze câteva secvențe savuroase din viața sa extrasportivă, care l-au marcat. Dan și-a aprins un trabuc, din care a tras cu voluptate un prim fum, și-a lăsat capul pe spate, după care a închis ochii căutând o experiență ce merita relatată. A rămas în această poziție secunde bune. Când și-a încheiat reveria, mi-a zis, cu o bucurie care i se citea în ochi: „Hai că mi-am amintit una din vremurile în care eram în mare vogă. Mi-a venit în minte văzând de curând pe canalele TV o întâmplare în care, nu mai rețin orașul, un om la legii făcea eforturi jalnice în tentativa de a amenda un biciclist. Deși nu găsea niciun articol în care să-i încadreze presupusa vină, ţinea neapărat să-l sancţioneze. Aşa dorea el.

Această imagine mi-a trezit amintirea unei «întâlniri de gradul III», pe care am avut-o cu un agent de poliţie. Cu un «mobil» întrucâtva asemănător. Era într-o duminică senină, dar încă friguroasă, de mijloc de februarie. Aveam nevoie să trec pe la un magazin situat la parterul unui imobil de pe Bulevardul Națiunilor. Cum ştiam că acolo nu voi găsi loc de parcare, am optat pentru cele de lângă Operă. Ceea ce am şi făcut. Şi am luat-o pe jos spre destinaţie. La ieşirea din parcare am trecut pe lângă două maşini de poliţie, cu ocupanţii de rigoare, autoturisme plasate la capătul dinspre instituția culturală. N-am dat nicio importanţă prezenţei acestora, întrucât nu păreau a fi în vreo acţiune evidentă. Am traversat civilizat, pe trecerile de pietoni, dar și pe culoarea verde a semafoarelor.

Ceea ce am făcut şi la întoarcere. Mai mult decât atât, la traversarea bulevardului, am aşteptat să se facă verde deşi până la Poşta veche nu se vedea niciun autoturism! Dar un glas interior m-a ţinut în loc. Să nu mă vadă cineva că nu sunt corect.

Când să mă urc în maşină, mă trezesc că un tânăr poliţist, fără caschetă, dar jovial, mă salută şi să prezintă cu zâmbetul pe buze. Am fost plăcut impresionat de abordarea acestuia, încât i-am răspuns cu toată sinceritatea: «Încântat, sunt Dan Suciu!».

«Sunteți cel de la curse...?».

«Afirmativ!».

Uşor emoționat, m-a întrebat dacă pot să-i prezint un document. Aici am fost puţin surprins ştiind că unui conducător auto i se cer mai multe acte.

«Ce document doriţi?».

«Actul de identitate».

Atunci am realizat că în acel moment, postura mea era de pieton. Aşa că am devenit curios:

«Ce s-a întâmplat? Care e problema?».

«Aţi traversat printr-un loc nepermis»?! Răspunsul m-a ulit, dar nu m-a lăsat mut.

«Euuu?! Şi pe unde am traversat?».

Mi-a indică un loc exact prin spatele maşinii mele, la circa 40 de metri de «zebra» de la Muzeul de istorie contemporană. Ori eu am avut treabă exact în direcţie opusă!

«Vă înşelaţi! Şi i-am arătat cu degetul: Eu am fost la clădirea de dincolo de semafoare. Şi am trecut pe verde, ştiind că înţelege referirea la culoarea pe care trecusem străzile. Sunt unul care respectă regulile».

De unde veneam, nu aveau cum să mă vadă fiindcă erau mascaţi de clădirea operei. Probabil că atunci când am intrat în parcare, li s-o fi părut că sunt «prada» pe care o tot aşteptau. Aşa le sugera, probabil, «poza» spatelui meu. Şi au trecut la acțiune.

Din fericire, şi lăudabil pentru el, tânărul agent a înţeles imediat că făcuse o greşeală şi a recunoscut fără ezitare:

«Cu siguranță, m-am înşelat».

Şi-a cerut scuze, m-a salutat cu acelaşi zâmbet pe buze, și a plecat. Nu înainte de a-mi cere un autograf.

De tânărul agent am rămas cu o impresie plăcută, gândindu-mă că în unele orașe, polițiştii au fost instruiţi să aibă o atitudine degajată, chiar prietenoasă faţă de cei cu care intră în contact”.

«Credeți că dacă nu vă recunoștea, v-ar fi amendat?».

Nu mi-a răspuns, dar fumul de țigară expirat, asociat cu un zâmbet cu subînțeles, schițat într-un colț al gurii, au fost suficiente pentra a intui ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut un nume cu o expunere în mass-media mai mare ca a imensei majorități a semenilor.

Adrian Mitroi

Mai vreau

În iureşul minţii ce nu ştie încă
Din ce-şi trage seva – real sau visare –
Apare-ndoiala ce-nalţă o stâncă,
O insulă nouă închisă în mare.

Se sparge şi valul, se sparge şi vântul,
Ca pasărea-mi caut un loc pentru tihnă,
Departe, departe mai este pământul
Pe care şi gândul găseşte odihnă.

Doar timpul de viaţă trăită mai poate
Să-mi ţină busola spre zări ce-s deschise,
Şi-aruncă în mare tristeţile toate
Găsindu-mi speranţa în noile vise.

Mai vreau o felie din tortul iubirii,
Mai vreau o scânteie din focul de dor,
Îmi caut pe buze dulceaţa-amintirii
Şi gustul plăcerii din timpul de zbor.

Mai vreau o secundă, o zi sau o eră
În care sărutul să fie al meu,
Iar şoapta ce-alungă cernita himeră
Să-mi curgă pe trupul ermetic şi greu.

Să-mi dea o sclipire prin neagra genune
Cu care să-mi mântui un rug de minuni,
Să spăl vorba strâmbă cu vorbele bune
Prin focul ce n-are nici fum, nici tăciuni.

Mai vreau să alerg printre raze de soare,
Să cânt cu pădurea din frunza cea verde,
Doar roua din iarbă s-o simt pe picioare,
Să plâng cu izvorul ce apa şi-o pierde.

În laptele lunii să-mi lepăd tristeţea,
În floarea de piatră să-mi torn legea firii,
Mai vreau mângâierea ce-mi dă frumuseţea,
Mai vreau o felie din tortul iubirii.

Alexandru Boroiu

PĂPUŞA

(povestită de tanti Tudora a lui Fane-al lu'Geovlei)

- Sandule, nu pot s-o uit toată viaţa pe ţaţa Marioara, pentru binele pe care mi l-a făcut…

Născusem pe Cristina şi a venit cu tine, să-ţi coasem ceva (tu erai măricel). S-a uitat la fată şi mi-a zis:

- Mă, Tudoro, fata ta are ceva: aruncă ochii peste cap. Nu ai văzut?

- Nu am văzut, ţaţă Marioară.

- Uită-te atentă la ea: uite cum îi dă peste cap.

M-am uitat şi aşa era.

- Ia gândeşte-te: tu, când erai gravidă, ai văzut pe cineva care dădea ochii peste cap!

- Nu am văzut pe nimeni, ţaţă Marioară.

- Mă, Tudoro, gândeşte-te bine!

Am rămas şi m-am tot gândit, dar nu mi-am adus aminte de nimic. Am vorbit cu Fane: mă, Fane, a venit Marioara lu'Boroiu, aşa şi-aşa… – nici el nu-şi aducea aminte de nimic.

A doua zi mă pomenesc iar cu ţaţa Marioara, venise peste Larga, special să nu mă lase (eu şi Fane eram amândoi nişte copii, nu aveam minte deloc):

- Ţi-ai adus aminte, Tudoro?

- Nu ştiu nimic, ţaţă Marioară.

-Gândeşte-te bine, trebuie să fi văzut.

M ăgândesc eu, mă gândesc, şi după mai multe zile odată mi-aduc aminte că am fost la o nuntă în Poiană, când eram gravidă şi era o fetiţă cu o păpuşă în braţe, o păpuşă din acelea mari, care închidea ochii când o culcai (când era aşezată cu faţa în sus) şi-i deschidea când o ridicai în picioare: fetiţa se tot juca cu ea, iar eu mă uitam şi mă miram cum închide şi deschide ochii…

A doua zi m-am dus la biserică, m-am aşezat cu fata pe prag şi m-am rugat într-una, plângând:

„Doamne, păpuşa să dea ochii peste cap, nu fata mea să dea ochii peste cap; Doamne, păpuşa să dea ochii peste cap, nu fata mea să dea ochii peste cap…”

N-au trecut trei-patru zile şi fata n-a mai avut nimic!

Alexandru Oprea

Eminescu e lumină

Plai de cântec şi poveste, Ipoteştiul din Moldova
Ne-a lăsat spre nemurire un titan născut cu slova,
Un tezaur, o comoară, demn de-o limbă cristalină.
Eminescu ni se-arată, Eminescu e lumină!

E luceafăr ce străluce, star al bolţii ancestrale
E cuvânt, e graiul dulce-al limbii noastre milenare,
E chemarea, absolutul, relevând chiar Universul
Un titan, un rod al limbii, este Domnul Eminescu!

Un izvor de limbă-aleasă şi rostită-n dulce grai,
Floare albastră e idila ca şi Lacul - colţ de rai,
Fără seamăn e poemul Călin file din poveste.
Eminescu e cuvântul, Eminescu ne priveşte!

Călător în timp şi spaţiu, urmând drept raza divină
Pe distanţa absolută măsurată-n ani lumină,
E altar puterea minţii, gânditor cu har de sfetnic.
Eminescu-i absolutul, Eminescu este veşnic!

Din al Cosmosului haos, soarele îi dă măsura
Revederii infinite, personaj mitic - Natura
Ce-i mângâie şi-acum somnul, de la umbra unui tei.
Eminescu este veşnic, Eminescu-i dintre zei!

Patriot fără pereche, ne-ntrecut îşi cântă glia
În istoria de veacuri ne-a lăsat Scrisoarea a III-a,
De prin vremi de mult trecute, preamărind oastea străbună,
Eminescu e titanul, Eminescu-i raza bună!

Limba noastră-i o comoară, este fagure de miere,
Au rostit-o înaintaşii, în viu grai şi mlădiere,
El cu pana o mângâie, dulce limbă să rămână.
Eminescu este veşnic, Eminescu e lumină!

Liliana Nanu

Dorința

Am plâns pe frunza galbenă, a toamnei ce-a trecut,
Pe violete-amurguri, triste și banale,
Am plâns pe firul ierbii, necrescut,
Să uit dulceața îmbrățișării tale.
Și mi-am dorit atât de mult,
Să-mi fie plânsul început.

Trecere

Se scutură salcâmii,trec zilele în șir,
Acum,mireasma teilor o să inspir.
Se scurge amurgul adunând lumina,
Ninsoarea florilor îmi umple grădina.

Suspină petala căzută în rouă,
Dar o alta,mâine,ne va zâmbi nouă.
Și plânge polenul cu lacrimi de miere,
O floare se naște,o floare piere…

Timpul trece,în goană,fără să-i pese,
Din raza de soare lumina el țese,
Iar noaptea din stele brodează dantelă,
Nimic nu-l oprește,nici luna rebelă.

Secunda se zbate în ticăit de ceas,
Din toate câte-au fost, prezentul ne-a rămas!

Floarea de tei

Și într-o seară a venit,
Un vânt ușor și-a risipit
Al teilor suav parfum,
Iar floarea a rămas pe drum.

Și suspina căzută jos,
Că nu mai este de folos,
Că n-a rămas nimic de ea...
Ș-acum… nici teiul n-o mai vrea…

Cu glasul ei, încetișor,
Vântului cere ajutor:

- Ia-mă, poartă-mă n-zare!
Și începu, ușoor... să zboare.

-Ooo, ce frumos, ce minunat…!
Mă bucur mult că am plecat!
Exclamă floarea fericită
Pe zâmbet însă ofilită.

Atunci când vântul s-a oprit,
Ea mult mai mult a suferit.
Văzându-se-ntre alte flori,
Ce nu erau cu ea surori,

Departe-acum de teiul drag,
La rădăcina unui fag,
Ea a rămas înstrăinată,
Sub bruma rece fulgerată.

Pușa Chiriță

Visele rămân vise până le trăiești!

Ce aș vrea să aduc nou în viața mea? Fiecare zi este un nou început. Eu aleg un alt fel de început: ce și cum.

Văd, aud, simt, felul în care arăt, tot ceea ce spun și fac la un moment dat, toate acestea sunt eu. Clipa mea este autentică și arată cum sunt de moment. Nimeni nu a mai fost ca mine, niciodată. Îmi aparțin mie și sunt în interdependență cu toți ceilalți; de aceea mă pot construi și reinventa de câte ori îmi doresc, pentru că sunt unică și există această impermanență fabuloasă. Eu sunt eu, iar sinele meu este o minusculă celulă între miliardele de alte celule atât de asemănătoare. Punct! E ca și cum aș vrea să ridic un zid imens în jur și cu atât va fi mai bun cel care-l va sări si va remarca o celula altfel decat omoloagele sale. La fel, precum și cu greșelile de gramatică și cu vorbirea, imaginea minții. Greșelile de limbă (!) sunt ca virușii, se dau și se iau, poți infecta o întreagă comunitate cu un strănut lingvistic; este o chestie de igienă verbală. Virgula este punctul care plânge. Pun virgulele unde simt nevoia, punct. Mă îngrijorez?! Satisticile și probabilitățile îmi spun că îmi place să mă gândesc preponderent la chestii care nu se vor întâmpla niciodată. Îmi place ce îmi aduce fiecare zi în care învăț ceva, fiecare zi, care e mereu prima zi.

De altfel, nimic nu este mai inutil decat să fac în mod eficient ceea ce nu ar trebui făcut deloc. Și, îmi dau seama de acest lucru, îl conștientizez, reușesc să ies din cerc. Printr-o altă atitudine ajung la aptitudine. Ce să fac? Sunt neobișnuită cu o viață obișnuită.

Astăzi e un timp ce îmi aparține, mâine, nu! Clipa schimbă sensul vieții de acum. O trăiesc conștient? Sunt dispusă să devin o începătoare în orice aș alege în fiecare dimineață?

Sunt în stare de orice stare! Ce bine că nu se aude ce gândesc!

Îmi fac timp să trăiesc. Îmi scot masca, ca să mă iubesc! Pot fi și totul și nimic! Îmi fac griji pentru conștiința ce o am. Caut să primesc aprobare doar de la conștiința mea. Știința fără conștiință este ruina sufletului.

Viața unui om este un șir nesfârșit de erori. Într-o zi, riscând pot rămâne fericită pentru toată viața! În afară de gândurile mele, nu mă mai surprinde nimic! Un obicei greșit este acela că sunt concentrată mult pe ceea ce gândesc și foarte puțin pe ceea ce simt. Timp este, timpurile nu mai sunt! Îmi dau voie să fiu acum și aici, punct. Îmi dau voie să-mi schimb viața prin a-mi schimba câte un obicei pe zi, să fac ceva nou în fiecare

zi, să aduc în lume ceva nou. Nu pot să mă dau chiar atât de ocupată, am nevoie să-mi gestionez prioritățile și să le ajustez. Îmi fac timp să trăiesc pentru că timpul trece. „S-ar putea ca ziua de azi să fie a mea! Din neatenție m-am împiedicat de realitate! Trăiesc libertatea, adică ceea ce fac cu ceea ce mi s-a făcut... Fiecare om pe care îl iert, vindecă o parte din mine. Aleg să dau viață trecutului, uitându-l, umplându-l cu iubire. Acolo unde este iubire, este și Dumnezeu. Aleg să trăiesc simplu și conștient, acum. Viața este Dumnezeu și Dumnezeu este viața.

Mă tot întreb: „Dacă te-ai întâlni astăzi, ți-ar plăcea de tine așa cum ești? Tu ai iubi un om ca tine?”. Oamenii schimbă oameni. Când crezi că ai scăpat de toți, dai de tine și nu mai știi încotro s-o iei. Am schimbat ce am putut, ce nu am putut m-a schimbat! Dumnezeu te iubește mai mult decât te iubești tu și te observă în tot ce faci și gândești. Nu a mai fost nimeni ca tine, niciodată.

Port pe chip semnele altor chipuri. Sunt o parte din tot ce am găsit pe drumurile vieții, tot ce am atras prin gândurile, emoțiile, vorbele și acțiunile mele. Sunt puțin din fiecare. Port pe chip semnele altor chipuri cunoscute. Sunt puțin din fiecare om pe care l-am întâlnit în drumul vieții mele prin viața de toate zilele. De la fiecare om pe care l-am întâlnit am învățat ceva important și anume că fiecare, în felul lui îmi arată drumul pe care am apucat în viață. Deci, ce fac?! La care intrare este iesirea?! Ce fac eu în viața mea?! Toate lucrurile par grele înainte de a deveni ușoare. Fiecare dintre noi caută și nu știe cum pentru a se găsi pe sine, pentru a înțelege cine este în acel moment. Cu ajutorul gândului îți poți influența destinul, caracterul. Ești sănătos ori bogat sau fericit dacă te consideri așa. Eu sunt cea care aleg cine să fie și tot eu sunt cea care decide cum să fie, punct. Ce să fac acum, aici cu ceea ce am și sunt? Am curajul de a fi vulnerabilă, de a arăta că sunt? Este așa de greu când trebuie și e așa de ușor când vrei! Sunt precum fluturii care își fâlfâie aripile pentru o zi și cred că este pentru vecie... Sunt ceea ce fac în mod repetat.

Frumusețea lucrurilor este în sufletul celui care le admiră.

Exist vremelnic prin ceea ce primesc de la toti cei din viața mea, dar voi trăi veșnic în amintirea celor care primesc de la mine. Hm, ...nemurire!? Se spune ca nu oamenii deschid cărțile, ci cărțile deschid mintea lor.

Viața fără libertate este ca un trup fără suflet.

Orice schimbare din viața ta este orchestrată de sufletul tău.

Știu puține lucruri în comparație cu câte aș putea să știu sau, cu câte voi ajunge să știu vreodată.

Sufletul te face om. Învăț să fiu fericită cu puțin pentru că puținul nu-mi va lipsi vreodată. Mă bazez acum pe ceea ce simt. Greșesc? A nu lua o decizie este tot o decizie luată. Orice decizie pe care am luat-o și care a dus la inacțiune, ulterior am regretat-o. Lăsând ceva la voia întâmplării până când se rezolvă de la sine este viață la întâmplare și nu vrei să trăiești în acest mod, desigur. Deci, alege chiar acum! Evită a te îngrijora pentru ce ai putea să pierzi sau pentru cum ai putea câștiga și doar urmează-ți starea de a te simți bucuroasă! Unde spune bucuria pe care o simți că ar trebui să mergi, într-acolo s-o iei!

Când simți, spune, iar când spui, simte!

Iubește și iartă! Dumnezeu face același lucru cu tine!

Chonstance

(va urma)

Lucre ția Picui

PRIVIREA TA

Privirea ta îmi arde încă orbitele.
Licoarea tăcerii mustește
într-o îmbrățișare sfâșietoare.
Degetele mele de cenușă
zadarnic se chinuie
să-ți mângaie chipul.
În clepsidre de scrum
ne scurgem cu timpul.
Privirea mea îți pierde
conturul dezarticulat.
Eu aștept mereu flacara ta,
să-mi cicatrizeze orbitele.

CIOBUL DE STICLĂ

Ciobul de sticlă
țipa prelung
când diamantul hotărăște
pe unde să taie în viu.
Se vaită
ciobul de sticlă,
taiat și pus pe-o firidă,
visând la un vitraliu târziu.

CĂLĂTORULE!

Călătorule,
când hoinăreai prin pustiu
nu bănuiam că vei trece
așa de târziu!
Te-aş fi lăsat
să-ți odihnești amintirile.
Te-aș fi așteptat,
cu luna aprinsă
până tărziu,
n-aș fi zăvorât
atât de devreme
ușa odăii,
călătorule!

DEPRESIILE

Depresiile de ieri
și de azi
se-ntind,
se preling,
ne cuprind,
ne taie răsuflarea,
ne agață în cui
ca pe zdrențe.
Ne scuipa și
trec mai departe,
depresiile de ieri
și de azi.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Darul iubirii

Primeşte aceste crâmpeie de vis,
Să ai tot timpul în suflet paradis.
Eşti sensul măritului rai,
Eşti zâmbetul, celui ce te preţuieşte precum un crai,
Dar vino aproape, în suflet îţi şoptesc
Alături de tine-s mereu, te iubesc !

Sunt acolo cu tine, continuu, sau aici, de vrei,
Șuviţa se aşază precum ramul,
Curată-i oglinda, senină și dragă ne este,
Dragostea curge din aştrii-n condeie măiestre!

Mulţumesc continuu !
Primeşti ceea ce este mai bun pentru tine :
Soare, iubire, purităţi diamantine,
Este frumos, suntem uniţi
Cine eşti tu, spre soare să te uiţi,
Cu drag să sorbi iubirea din a ta oglindă,
Să fie a mea, a călătorului, bună pildă !
Dar muză-mi eşti, neînfricată bucurie
O salvă vie, de culori, multiplu de o mie.

Credeai c-aşa mai rar s-ar regăsi,
Căci inima în lume continuă a dăinui,
Căutarea, este lucrarea
Spre puritatea sufletului pereche, zboară !

Atingi uşor un gând,
Te mângâie precum o adiere –n vânt,
Îndrăgostirea-i peste tot
Te poartă printre nori cu –ntreg aport

Eşti liberă să zbori, copilă
În multitudinea de sori, sclipire cristalină,
Eşti bine-n univers, căci dai cu dragoste,
Primeşti continuu, tot ce-i mai bun în linişte !

Noi înşine

Ne uităm în oglindă,
Suntem tot noi,
Cu toţii suntem o pildă
De iubire, pentru voi,
Căci rămâne ce este bun.
Găseşti un suflet continuu pe drum,
E doar soare peste tot,
Ceru-i liber şi senin
Păsările sunt în buchet
Şi copacii ne vorbesc,
Frunzele se unduiesc
În bătaia vântului,
Adierea gândului,
Ce ne face să zâmbim,
Mulţumim, acum, trăim!

Ramona Enache

Frânturi din inimă

O ploaie de gânduri,
Cade pe rânduri,
Din sufletul meu …
O pulbere de stele
Se așterne pe paginile;
Inimii mele…
Pe sufletu-mi făcut praf,
Miliarde de particule de praf,
Se împrăștie…
Cascadă de lacrimă,
Vine în goană;
Peste inimă,
Culori de curcubeu,
Îmbracă sufletul meu;
Cel rănit mereu…
Raze de soare ,
Strălucesc pe petalele de floare,
Ale inimii mele…
Picături de rouă,
Îmbracă inima-mi în haină nouă;
După ce a fost crăpată în două…
Marea se agită în valurile cu noduri albe,
Și dorurile mele se înlănțuiesc în salbe;
Și inima mi-e plină de dorințe calde,
Din inimă frânturi scriu,
Mă arde sufletul viu;
Că s-a deșteptat prea târziu…

Prea multă tristețe!

Hai să dansăm iubitul meu…

Hai să dansăm, iubitul meu,
Sub cerul, ce e și al tau și al meu…
Hai să dansăm, prin ploaie,
Cu dorul, ce ne înmoaie;
Inimile noastre…
Ce bat sub zările albastre.
Iubitul meu, hai să dansăm,
Iubirea noastră, sub cerul instelat, să o lasăm;
Să se odihnească…
Departe, de trairea lumească.
Și în florile de pe câmp să înflorească,
În stelele cerului să strălucească.
Hai să dansăm, în pași de dans,
Prin viața, aceasta, ce-i un balans…
Hai să dansăm, un tangou,
Al inimilor noastre ecou,
Hai să dansăm, un vals,
Pe portativul inimilor ce nu-i deloc fals.
Iubitul meu, hai să dansăm,
Inimile noastre, să le împăcăm…
Tot ce a fost urât sa uităm,
Cu iubire să ne așteptăm…
Sub cerul, ce e și al tău și al meu,
Hai să dansăm, iubitul meu.

Maria-Alexandra Bulgar

Fragmente din romanul „Între întuneric și curcubeu"

Stăteam la birou, căutând prin sertare diverse caiete și agende din copilăria mea. Praful a creat o plapumă care învelea întreg mobilierul, probabil împăturind și amintirile. Dincolo de orice obiect de uz casnic; dincolo de orice haină; dincolo de orice farfurie, ceașcă, stătea tăcerea... Niciun ecou nu mai clintea ceva prin apartament... Totul era amorțit... Totul a fost absorbit într-un tablou... Așadar, eram din nou eu cu mine și cu Dumnezeu, în fața unui naufragiu sentimental care a cicatrizat profund cordul meu. Începeam să văd în alb-negru absolut toate încăperile de aici și mă întrebam: ,,unde au dispărut culorile?” Sau eu am dat culoare acestui loc? Așa pustiu e totul fără pic de amor? Se pare că da...

Întâmplător am dat peste o carte pentru copii. Îmi aparținea și îmi aduc aminte că o îndrăgeam foarte mult în copilărie. Era o carte mică, frumos colorată și cu

povești pentru preșcolari. O carte care, spre surprinderea mea, trezea ceva în mine... Ceva inexplicabil, dar adevărat!

Răsfoind-o cu atenție, am dat peste o pagină în care era ascuns un desen cu o casă situată pe un deal. Ce poate reprezenta acesta? Are legătură cu o realitate demult apusă? Voiam să îl cercetez în detaliu, cu toate că nu îmi aminteam când l-am desenat și inspirată de ce sau de cine. Dar atâția pori am în mine, încât nicio emoție nu se mai poate cuibări în siguranță acolo...

Amorțeala zilei de azi mă înțepa ca o injecție. Ceva nu-mi dădea pace... Ceva de care eu probabil știam, mai luasem contact cu el, însă nu-mi aminteam exact ce...

Am fost lăsată aici, pentru simplul motiv că toate strădaniile mele au luat sfârșit sau au fost blocate. Că toate nopțile mele de insomnie au fost în zadar și toate călătoriile o pierdere de ore și de bani.

Îmi este foarte dor de el... Nu l-am mai văzut de o căruță de timp și nici nu știu ce mai face... E omul care a investit în sănătatea mea, readucându-mă la viață! E omul care m-a învățat să cred în iubire...

Am decis să răscolesc toate sertarele existente în locuința mea și să îmi reconstruiesc tinerețea. Poate e tardiv să mai cred în dragostea din basme, dar nu la fel de tardiv ca s-o pot avea. Nimic nu mă poate opri s-o fac! Așa că, undeva până spre miezul nopții, am dezorganizat toate locurile în care țineam vestimentația, caietele, agendele, cărțile, dosarele și multe altele ce aparțineau fragedei mele adolescențe. Dacă somnul nu mă ademenea, continuam, ceea ce începusem, până dimineața. Numai că m-am oprit în jurul orei două, moment în care am mers către dormitor. Am dormit fix 8 ore, dovada faptului că eram extenuată. Avusesem un vis bizar, dar care mi-a limpezit mintea și mi-a oferit răspunsurile mult râvnite. Prin urmare, din haosul produs aseară, am selectat cele strict necesare pentru a porni pe un nou drum, de data asta cu speranța adunată din toate cele patru zări! Am mâncat în viteză și mi-am târât valiza până la cea mai apropiată stație de taxi din cartier.

- Bună ziua! Unde vă duc?

- Bună ziua! Repede la autogară, vă rog! Repede!

Șoferul s-a uitat ciudat la mine, însă puțin îmi păsa, ținând cont de faptul că a condus suficient de rapid cât să prind autocarul înainte cu un minut ca el să plece. Am alergat, bucuroasă că mă așteaptă.

- Vă rog, nu plecați! Nu plecați!

Gâfâind, am urcat în el, prezentând biletul șoferului, care se amuza pe seama comportamentului meu.

- Domnișoară, nu plecăm fără dumneavoastră! Luați loc în spate!

- Vă mulțumesc!

M-am așezat pe bancheta din spatele autocarului, privind de pe geamul dreptunghiular și nespălat decât de ploi, orașul Pitești.

Încă mă gândeam dacă ceea ce am făcut e o prostie sau e un lucru matur. Dar confirmările le voi afla doar acolo. Acolo unde inima mea s-a simțit întotdeauna în largul ei..

***

Întâlnirea cu natura mi se părea cea mai frumoasă... Brațele ei se încolăceau în jurul brâului meu și astfel mă prindeam și eu în jocul ei de cântece și mituri... Natura din parcuri era diferită de cea din păduri, ce devenea orfană, fiind lipsită de protecția spirituală a unor gânduri umane...

Micul colț de natură din oraș se răsfăța sub ploile solare și sub lacrimile autumnale... Băncile invitau trecătorii să ia loc... Florile făceau cu ochiul tuturor: și celor rătăciți; dar și celor îndrăgostiți...

Dorul tapeta sufletul meu, pe zi ce trece tot mai tare... Un dor care, pe timp de seară mă îngheța; iar ziua se topea... Așteptam nerăbdătoare un SMS de la prietena mea; care m-a rugat, cu o zi înainte, să vizionăm amândouă un film la cinematograful din mall.

Observam veselia creionată pe chipurile copiilor, care se arătau entuziaști la zărirea pomilor, lalelelor și narciselor. Preșcolari și școlari ce traversau parcul cu bicicletele, rolele sau trotinetele, pe toată lungimea lui.

Oare eu în copilărie mă jucam în aer liber? Făuream castele de nisip; mergeam cu bicicleta? Se spune că de oriunde ai pleca în viață, nu-ți poți uita și nega rădăcinile tale; cele care au dat viață și putere tulpinii și coroanei arborelui tău spiritual... Nu poți clădi un viitor sigur pe o temelie șubredă... Și cu toate astea, trecutul meu s-a deșirat, ca un șirag din mărgele rotunde... S-a deșirat în toate direcțiile... Trecutul meu m-a afundat în dorința redescoperirii sinelui...

De ce acest trecut mă împiedică în a spune ,,punct și de la capăt”? De ce acest trecut mă cheamă la el; mă ademenește?

Săptămâni la rând mă învârteam în acest vârtej de frământări, ce mă rugineau, deformau... Mergeam pe aleea principală, înconjurată de copii... O grădiniță în natură, izolată de barbaria din exteriorul ei...

Voi avea și eu o familie; un copil? Mă voi mai putea întoarce la anii copilăriei? Inima mea zicea da, dar gândul meu era rezervat în a lua o decizie...

Cu o poșetă ticsită cu numeroase obiecte mai mult sau mai puțin utile, îmbrăcată într-o rochie cu modele florale, mă puteam asemăna cu una dintre lalelele din parc. Dar până și ele au nevoie de arhiva vieții lor și de un soare care să le zâmbească mereu...

Așadar, toate viețățile au nevoie de iubire; nu doar oamenii...

Copacii făceau umbră și răcoare; creând un loc propice meditării... Un altar din aur verde, unde oricine putea fi ascultat și înțeles; deoarece atunci când genunchii ating pământul; inima atinge cerul... Nu-i spune Lui Dumnezeu cât de mare e furtuna; ci spune-i furtunii cât de mare e Dumnezeu...

Există puterea de a opri timpul și furtuna? Desigur... Cu o inimă protejată de dragoste și har oprești și ceasul, și ploaia...

Însă oricât m-aș strădui de tare, nu pot diminua fluxul de gânduri din mine... Am încercat să stau pe o bancă și să nu mă mai îngrijorez așa de mult... Până la urmă prezentul este cel care contează cu adevărat; fiindcă trecutul este întotdeauna incert și efemer...

***

În portul Pafos, vapoarele, iahturile și șalupele acostau și se îndepărtau de mal la fiecare 60 de secunde. Alți noi pasageri, alte noi fotografii, alte peisaje divine... Totul într-o țară îmbrățișată de mare din toate unghiurile. Noaptea aceasta am reușit să mă odihnesc destul de bine, astfel încât să am suficientă energie pentru a naviga ziua următoare. Marea era lină și plină de vise, ca întotdeauna... Liniștea și claritatea din miezul sufletului ei azuriu mă relaxau... De la bordul micului meu vas, puteam cuprinde cu ochii întregul Cipru. Puteam călători dincolo de orizont, unde albastrul se confunda cu infinitul și de unde puteam admira, pe timp de noapte, constelațiile. Eram un gram de spirit nomad, un fir de boboc de trandafir ce urma să îmbobocească și o fâșie subțire din răsărit...

Marinarii nu caută piese din puzzle-ul trecutului, ci explorează prezentul. Dar eu voiam să îmi amintesc de botezul meu lăuntric în mare... Voiam să mă bucur de fiecare val, de fiecare stâncă ce ieșea la suprafață, de fiecare adiere de vânt... Când ești pe urmele iubirii, culegi frânturi din ea de oriunde apuci... Doar așa vei ajunge să te încununezi cu ea, să fii unul cu marea ei... O mare ce cuprinde țărmul și, totodată ce fuge de acesta... Un sărut rece, sărat și purtător de legende de mii de secole...

Cipru e unul dintre locurile în care poți opri timpul, fugind după libertatea ta... E spațiul unde granițele s-au șters, căci marea e cea care a unit multe suflete, a ascultat multe povești și a acumulat nenumărate lacrimi și suspine...

Marinar pe umerii unor dune azurii... Călător novice printre tinerii măslini... Narator al bătrânelor amintiri... Marea e mare, precum dragostea... Nu o poți măsura, dar o poți simți... Aici totul are miros dulce de speranță... Aici e confluența dintre rațional și spiritual... De aici încolo traiectoria mea nu mai are limite... De mână cu sufletul tău cald am să merg departe, dincolo de toate mările lumii... Unde noaptea și dimineața se omogenizează... Unde nemărginirea își spune cuvântul, căci atunci când iubești, distanțele devin minime, iar tu poți ajunge unde nu credeai nicicând... Într-un tărâm dominat de dragoste; unde oricare dintre noi ne-am propus să fim... Până la capătul lumii...

Călător novice...

Călător novice pe umeri de speranțe,
Deasupra zărilor lumii și norilor de ploaie,
Printre măslini și amintiri uitate,
Sub nopți cu lună plină și vise răsfirate...

Călător novice în palmele iubirii,
Mergând desculță prin nisipul cugetărilor profunde,
Am uitat că drumul meu- -de oriunde l-aș începe;
Tot spre inima ta duce...

Călător novice printre petale de trandafiri,
Încercând să-mi fac cunună din ei,
Doar privirea ta mi i-a pitit,
În umbra serilor de iunie...

Călător novice printre ieri și azi,
Căci fericirea noastră-i ca un ac de siguranță,
Cărarea mea de tine-i luminată,
Și șoaptele tale, sunt al meu nesfârșit ecou...

Călător novice prin viață,
Nu știu ce m-așteaptă, nici ce va urma;
Știu că de-a ta iubire sunt legată,
De-al tău gând și zâmbet senin...

Marin Toma

Om și animal în istorie: dependență și/sau sclavie? (III)

Culorile istoriei

Cunoscutul istoric francez Michel Pastoureau consideră că şase sunt culorile care au avut un rol principal de-a lungul istoriei: albastru, roşu, alb,

galben, verde şi negru. De asemenea, istoricul culorilor propune ca orice cercetare a lor să fie făcută ţinând cont de lumina în care acestea sunt privite pentru că aceasta schimbă percepţia noastră asupra realităţii. În prezent, spaţiile geografice sunt şi ele identificate simbolic cu o culoare. Occidentul este văzut din exterior ca patria albastrului, în India şi China galbenul este regele culorilor, Japonia preferă negrul şi roşul, în timp ce în lumea arabă, verdele este culoarea Profetului. În antichitate, trei erau culorile principale la nivel social: alb, roşuşi negru. Albastru era o culoare depreciată, cu excepţia Egiptului. În Roma antică, albastrul este culoarea barbarilor (asociată lumii germane). Lipsa denumirilor pentru cuvântul albastru în limba greacă a generat credinţa că ochii grecilor „nu vedeau" albastrul. Lucrurile se schimbă în secolele XII-XIII când Dumnezeul creştin devine unul de lumină şi acea lumină devine albastră (cerul era până atunci negru, alb sau roşu). Începând cu acea perioadă, sistemul de trei culori se extinde la şase şi albastrul devine complicele şi rivalul roşului. De asemenea, de la finalului evului mediu, albastrul este şi culoarea apei în hărţi. Din punct de vedere social şi religios, albastru este culoarea neutră în războiul religios al culorilor: reforma protestantă a împărţit culorile în oneste (negru, alb, gri) şi „neoneste" (verde, galben, roşu). Albastrul devine o culoare o siguranţei, a speranţei, a toleranţei şi a moderaţiei. Astăzi este culoarea amiciţiei între popoare; culoare a păcii, a neutrului. Albastrul este culoarea infinitului (a visului, a cerului, a romantismului); a iubirii, a fidelităţii, a credinţei; a frigului, a apei, a prospeţimii; a monarhiei şi a aristocraţiei (mantia regilor, sânge albastru, lapis lazuli-cea mai nobilă dintre pietrele preţioase) etc.

În timp ce culoarea negru a rămas în lumea socială a prezentului ca simbol al autorităţii (fie că vorbim de aparatul de stat, fie de sport), fiind înlocuită tot mai mult cu bleumarinul; galbenul este tot mai mult o culoare „dualistă". Este culoare a luminii şi a căldurii (relaxare, vacanţă, soare); a prosperităţiişi a bogăţiei (cereale, comori/bani/aur, culoare imperială (China), culoare sportivă – mingile de tenis, tricoul pentru câştigătorul Turului Franţei la ciclism); culoare a bucuriei şi a energiei. De asemenea, galbenul este şi culoarea bolii şi a nebuniei; a minciunii şi a trădării (soţul sau soţia înşelată, evreii condamnaţi de Inchiziţie); a decadenţei, a toamnei şi a melancoliei. Verdele este o culoare ambivalentă; simbol al vieții, norocului și speranței, pe de o parte, și simbol al dezordinii, Diavolului și al tuturor creaturilor sale, pe de altă parte. Verdele este culoarea destinului și a tot ceea ce este instabil și trecător în viață ca urmare a instabilității sale chimice. În prezent, simbol al vegetației, al ecologiei, verdele a primit cea mai grea și cea mai frumoasă misiunea: aceea de a salva planeta.

Este un fapt cert că societatea construiește culoarea. Îi dă o semnificaţie, îi stabilește codul și valorile. Imaginarul culorilor poate să identifice universuri cromatice pentru fiecare societate în funcţie de timp şispaţiu. Cercetările pot acoperi direcţii diverse precum lexicul, chimia pigmenţilorşi tehnicile de pictură, sistemele de vestimentaţie, culoarea în cotidian, reglementările legale şi morale etc. Rolul social al culorii este de a clasifica, proclama, asocia, impune etc. Trebuie menţionat, totuşi, că există diferenţe între culoarea reală, culoarea percepută şi culoarea numită.

Dizabilitatea și dreptul la istorie

Oamenii tind sau își doresc să tindă spre perfecțiune, spre desăvârșire. Spirituală, materială, fizică, emoțională etc. Nu întotdeauna drumul este acoperit cu așteptările noastre; prin urmare, ne „îmbrăcăm" cu infirmități, fizice și/sau emoționale. Felul în care societatea umană a reacționat la acestea a fost diferit în istorie. Într-un fel s-au comportat cei care doar au întâlnit oameni cu infirmități, altfel cei care au conviețuit cu aceștia. Unele societăți i-au neglijat și marginalizat, altele i-au ucis. Prezentul abundă în măsuri sociale construite spre ajutorarea acestor oameni, însă toate oferă celor care le observă senzația că ele există nu atât pentru sprijinirea acestor grupuri marginalizate, cât mai degrabă pentru a acoperi propria vină a majorității „normale" (una interioară, desigur).

Istoria a neglijat cu desăvârșire istoria marginalilor pentru o lungă perioadă de timp. Cercetarea actuală acordă tot mai mult timp și spațiu raporturilor dintre eu și celălalt, precum și a interdependențelor dintre minorități și majorități: cine pe cine influențează, cine și cum se integrează și cine pe cine asimilează etc. Cât privește istoria dizabilităților, din punct de vedere al studiului istoriei culturii, pot fi întrezărite o serie de probleme care țin atât de varietatea surselor istorice care lipsesc pentru multe zone geografice în anumite epoci ale istoriei, precum și de necesitatea de a aborda cercetarea pluridisciplinar .

Cu toate ca termenul de dizabilitate este unul modern și conceptul a fost construit și a devenit parte a societăților din ultimele două secole, aceste diferențe umane, precum și felul în care ele se împleteau cu viața cotidiană și cu mentalul colectiv pot fi studiate și în perioade mai vechi ale istoriei umanității. Istoria dizabilităților poate fi orientată spre corelarea imaginii despre persoanele cu dizabilități de discursul religios (relatările despre vindecări miraculoase) și de donații caritabile; analizată prin diferențierea dintre conceptele istorice de sărăcie, caritate și dizabilitate, precum și raportarea lor în timp și spațiu, datorită evoluției constante a vieții cotidiene. De asemenea, este util de cercetat legătura dintre persoanele cu dizabilități și alte grupuri marginalizate.

(va urma)

Geo Constantin

Respirând în Oraşul Regal

Melodia și ploaia

Meteorologii au anunțat oprirea ploilor. M-am grăbit să ies şi să-mi iau rămas bun de la ultimele ploi ale primăverii. Nu ploua tare, dar mi-am luat cu mine umbrela. Trotuarele erau ,,inundate” de umbrele, oamenii se ascundeau de ploaie sub ele. Mă aşteptam să văd o mulțime de cupluri adunate sub cupolele acestor paznici ai ploii, să-i văd îmbrățişați la adăpostul lor, romantismul sfârşitului de primăvară să explodeze nu doar sub forma inflorescențelor, a bucuriei ierbii renăscute, înviorate de stropii calzi ai ploii.

Gândul m-a dus la celebrul film ,,Umbrelele din Cherbourg”. O vedeam pe Cathterine Deneuve privind tristă la cuplul de îndrăgostiți din fața ei şi brusc mi-au răsunat în urechi versurile melodiei din film: *,,Te-am văzut la braț cu altă fată, / Te-am văzut privind-o, ți-era dragă / Şi privind atunci în urma voastră, / Prima lacrimă am şters-o pe furiş.”* (Je ne pourrai jamais vivre sans toi). Doamne, câte jurăminte uitate… Cineva, un tânăr grăbit, m-a bătut pe umăr: *,,Alo, domnu’, v-ați oprit exact în mijlocul drumului, dacă aveți chef de meditație, mergeți undeva într-un parc, acolo nu deranjați pe nimeni!”*

Mi-am cerut scuze şi am revenit la realitate; ploaia se oprise iar eu stăteam cu umbrela deschisă. Am închis-o şi am plecat zâmbind spre casă. Am dat drumul la muzică şi am început să ascult ,,Je ne pourrai jamais vivre sans toi”. Da, vei trăi veşnic în inima mea! Nu sunt singur, sunt cu tine, sufletul tău este aici, în mine! Melodia continuă…

Daniela Ioana Chițescu

Lasă-ma să scriu mereu tot despre tine

A spus cineva că poeziile trebuie scrise-n vreun fel?
Că nu te poţi repeta din Poem în poem?
Dar eu scriu despre același lucru... mereu
Pe toate le scriu despre tine

Cum să scrii atâtea poezii pe un singur subiect?
Și da, toți scriu despre iubire ce-i drept
Dar eu am scris același lucru
În continuu... în continuu... despre tine

Și îmi e atât de frică atunci când scriu
Că s-ar putea să vezi și să auzi și să mă judeci
și că o să pleci
și o să îmi lași sufletul pustiu

Eu nu te cunos cașa bine cum o fac alții
Dar nici alții nu te iubesc așa cum o fac eu
Și tu m-ai făcut foarte curajoasă
Și mai făcut să scriu despre tine mereu

M-ai sărutat pe frunte odată
O viață întreagă o să îmi amintesc
Și despr easta am scris și voi mai scrie
Căci este tot ceea ce îmi doresc

Îmi înflorește inima când te văd că zâmbești
Aș vrea să fii toată viața fericit
Chiar și fără mine
Dar lasă-ma să scriu mereu tot despre tine

Poate va veni cândva, cineva care să mă iubească
Și să îmi fie tot ceea ce tu nu ai putut
Căci suflet fara trup, poetă doar tu m-ai făcut
Și eu nu pot să scriu fără să te iubesc.

Ramona Ungureanu

AMINTIREA MEA, MAMA

Când trecutul îmi bate la geam,
Mă cuprinde o lacrimă nouă.
Și momente ce nu răsfoiam,
Îmi despică iar inima-n două.
Sunt atâte-amintiri ce mă dor
Și mi-apasă pe suflet într-una.
Dar e una de care mi-e dor,
Și-aș dori s-o mai am, numai una...
Mi-aș dori să mai am ăi eu mamă,
Să plec capul pe ea când sunt tristă.
Mi-aș dori s-o aud cum mă cheamă,
Mi-aș dori să mai știu ca există.
Unde ești când în lacrimi te strig,
Când aștept s-aud glasul tău iar?
În ce lume mai pot să te-ating?
Doar atât îmi doresc! În zadar!
E distanța prea mare-ntre noi,
N-ai lăsat ca reper nici o urmă
S-o urmezi și să vii inapoi.
Cine poate acum să te-aducă?
Până-n ziua în care-am să plec,
Te voi plânge cu lacrimi amare.
Să te uit, nici măcar nu încerc,
Fiindcă mama, din suflet nu moare.

Marina Pantazi

Ploaia

Natura-i toropită de căldură
Respiră cu greu întreaga adunătură
De-i om sau fiară
Tânjind după răcoarea amară a ploii de vară.

Dar furtuna nu se lasă – așteptată
Două tunete și ploaia începe pe dată...
Pământul tremură, înnecat de șuvoaie,
Norii parcă toarnă ca-ntr-o repetiție
A unui concert monoton,
Însoțit de dansul sincron
Al stropilor ce imită cadența
Bătăilor inimi tale tăcute,
În timp ce tu, șovăitor,
Mă strângi în brațe încetișor
Șoptindu-mi vorbe dulci de dor...

Verde

Mult verde, e atât de mult verde
În jurul nostru,natura nu-și pierde
Grația nemuritoare
Îmbrăcată în puf de floare.

E verde fraged și înmiresmat
De fân cosit și răsfirat
Pe coame de munți la răsărit,
Peste perdeaua de rouă de – argint.

E verde cu parfum de tei
De vise ale copilăriei,
Miros de trandafir înflorit
De cer albastru, infinit...

Marius Ionescu

CINEMA LOVE

Îmi amintesc
cum stele ne cântau
când priveam apusul
la orizont,

dar cine-ar fi ştiut
ce ar putea răsări?

Îmi amintesc
cântecul lor de dragoste
cum răsuna peste noi
prin aer
când ne sărutam
la orizont,
dar cine ar fi ştiut
ce cântec trist
va suna mai apoi?

Îmi amintesc
o bătaie pe umăr;
credeam că eşti tu
care mă chemi
să mă săruţi
de dragoste sau
de noapte bună
sau de altceva….
dar era alcineva
care m-a bătut pe umăr
şi m-a trezit
şi mi-a zis să plec
că s-a terminat filmul...

Denisa Coroja

CONDIŢII...

Dacă fugi de-ntuneric,
Nu vezi musai lumina
Stai doar şi speri să se ridice cortina

Speranţe obosite zboară fade, adormite,
Către-un cer tot mai lipsit de culoare
Şi-ţi muşti buzele uscate doar să nu spui că te doare.

Te doare acest vid infinit,
Unde e doar un pic
De lumină fisurată,
Ce te chinuie cu iluzia ei – dulce şi crăpată

Gesturi ambigue ţi se plimbă prin minte
Se cer alungate, dar se lasă inspirate
În plămânii-ţi derutaţi le atragi şi le reţii
Doar mai puţin singur să fii.

Dacă fugi de-ntuneric,
n-ajungi mereu la lumină;
stai doar şi pândeşti
după o prea dură cortină.

Andreea Popa

Cum să cedezi sub presiune

Vacanța s-a terminat, așa că tânărul student român Adam se reîntoarce în Londra la universitate. Îmbrăcat elegant prezintă biletele și pășește pe culoarul ce duce spre avion. Ajungând înăuntru, își caută locul și se așază lângă o doamnă în vârstă îmbrăcată într-un costum roz cu o uriașă pălărie asortată.

- Bună ziua, tinere! spune aceasta, zâmbindu-i.

- Sărut mâna!

După scurt timp, echipajul face obișnuita instruire pentru pasageri, iar avionul decolează. Adam începe să răsfoiască o revistă științifică în limba engleză. Doamna de lângă el îl analizează cu atenție.

- Doriți ceva de băut? îl întreabă pe tânăr una dintre însoțitoarele de zbor.

- Nu, nu beau, mulțumesc!

- Vai, dar nu se poate! Și chipeș, și deștept, și nici nu bei! Așa băiat mai rar! observă bătrâna.

Tânărul, flatat, dă din cap, aprobând.

- Ah, acum să mă audă soțul meu, săracul! glumește aceasta.

- Îmi pare rău! adaugă Adam ușor rușinat.

- Nu, că nu a murit! îl contrazice ea râzând. L-am lăsat acasă cu fiul meu, Carol. Doi fricoși! Cine a mai pomenit fobie de zbor?! Cât despre mine... Eu nu am putut rata oportunitatea! Londra, păzea că vin!

La un moment dat, discuția celor doi este întreruptă.

„Bună ziua, vă vorbește pilotul dumneavoastră, Ivan Tiberiu. Doamnelor și domnilor, vom trece printr-o zonă cu turbulențe.”

- Turbulențe? Ce sunt turbulențele? Ne prăbușim? întreabă panicată bătrâna.

- Nu, nu se întâmplă nimic! intervine Adam. Sunt doar curenți de aer! O să simțiți...

- Nu, nu se întâmplă nimic! intervine Adam. Sunt doar curenți de aer! O să simțiți...

- Aaa! Ce a fost asta? strigă ea, uitându-se speriată pe geam. Pune-ți vesta de salvare pe tine, tinere!

- Dar nu se întâmplă nimic, liniștiți-vă!

- Nu! Asta vor ei să credem! O să mur...- Doriți cumva o cafea, doamnă? o întrerupe atunci o stewardesă.

- De ce? Să nu cumva să adorm în timp ce ne prăbușim?

Stewardesa râde, crezând că bătrâna glumește, și înaintează printre scaune. Adam, văzând că nu are cu cine să se înțeleagă, întră în „joc”.

- Știi ce regret eu acum, băiete?

- Ei, ce regretați?

- Multe... Foarte multe! spune ea oftând. Mereu mi-am dorit să escaladez munți, să călăresc tauri, să înot cu rechinii... Aș fi sfârșit într-un mare fel! Dar, nu, mie îmi vine de hac un avion!

Pe Adam îl bufnește râsul.

- Și nici n-am apucat să-mi iau ”La revedere!” de la persoana pe care o iubesc cel mai mult!

- Soțul dumneavoastră?

- Fiul meu... Și acum îmi amintesc prima dată când l-am ridicat în brațe și... Vai! Mă simt și mai vinovată! spune ducând mâna la frunte. Nici măcar nu i-am spus că e adoptat!

- Sunt sigur că e destul de mare, încât să-și dea seama singur, își dă cu părerea Adam. Câți ani are?

- Șapte zeci în ani de câine! spune bătrâna, scoțând din portofel o poza cu un bichon maltez plin de fundițe roz.

- Ahm... acesta este Carol? Fiul dumneavoastră care... nu știe că e adoptat?

- Întocmai! Poți să crezi ce mămică rea sunt? Of, te iubește mama, puiule! spune, sărutând poza cățelului.

- Gata, nu mă mai plâng! Dumnezeu să mă ierte! Acum să trecem la treburi mai importante!

Femeia scoate din geantă o agendă și un pix.

- Tes-ta-ment: Îi las totul lui! Semnat!

- Soțului dumneavoastră?

- Ha, ha! Nu... Lui Carol! Dar, da, ai dreptate! Îi las și soțului meu ceva, brelocul pe care mi l-a dăruit de ziua mea. Notat!

Adam râde înfundat și se uită la ceas, realizând că avionul e aproape de destinație.

- Și aș mai avea ceva de mărturisit! șoptește bătrâna, uitându-se într-o parte și în alta, asigurându-se că nu este ascultată. Când eram eu tânără și frumoasă, cum sunt și acum de altfel, am...

- Am ajuns! întrerupe Adam.

- Am ajuns? întreabă femeia uimită. Am supraviețuit! E un miracol! exclamă ea, ridicând mâinile și aplaudând.

Cei doi ies din avion și o iau în direcții diferite.

- Tinere! La următoarele turbulențe îți spun și povestea cu...

- La revedere, doamnă!

Anda Benția

Ghinion

Îmi place cafeaua cu lacrimi și biscuiți, cu minciuni, la fel de mult pe cât îmi place dezamăgirea molcomă în ceașca ta de ceai. Uneori mi-aș dori să-mi citesc viitorul în ceașca de cafea, să îl văd pe un colț al mesei cum se profilează ca o iluzie a unei dimineți târzii.

Azi-noapte îți auzisem plânsul ascuns sub cărămizile sinelui... Camera se umpluse de izul tristeții autohtone cu care mă obișnuiseși. Și uneori mă întreb dacă oare, cu puterea minții unui copil, ai fost capabil să vezi vreodată în minte mai mult de-o consolare a trecutului când te așezai ca o pisică neagră pe pieptul meu.

Mi-aș fi dorit dă cunosc părți din tine ce te compuneau odată. Erai un vis din care nu îmi dorisem vreodată să mă trezesc. Probabil abisurile ființei tale erau undeva în eternitate sau în cumulonimbusul de dorințe ascunse pe care îl purtam în mine. Urmele de iubire arsă și murdară mi se prelingeau pe tâmple ca o moarte șoptitoare, ca o picătură de ploaie pe peretele îngălbenit de vreme.

Nu mai încăpeam de mult în pat din cauza atâtor gânduri și de aceea nu mai dormisem de o vreme, de când afară ningea gălbui, ca-ntr-o seară de august, în care noi nu eram și zăpada nu mai era nici ea. Auzul ninsorii ți-a produs un fior, căci tu nu găsiseși nicicând un remediu pentru seceta sufletească. Nu fusesem de mult atât de obosită. Voiam doar să mă sting, cuibărită lângă mirosul tău, atingându-te cu cele 223 de oase ce îmi compuneau odată ființa. Lasă-mă o clipă să te privesc tăcută înainte să devii nimic.Vreau să mor cu aripile frânte și sângerânde, având doar amintirea clipei cu tine. Sunt împăcată. Tot ce s-a atins de tine a devenit

posibil, apoi te-ai desprins de mine ca o boare de primăvară. Acum simt doar mirosul țigărilor arse pe holul murdar de către asistentele de dincolo de ușă care scrumează pe papucii albi, ignorând întregul.

Cândva îmi tăiase calea o pisică neagră. Poate acela a fost momentul în care norocul nostru în dragoste a căpătat șapte ani de inexistență.

Ioana Smărăndescu

O întâmplare banală

Plouă, plouă și iar plouă. Parcă s-a spart cerul, nu altceva. Privesc de pe fereastra atelierului meu spre lumea tristă de afară. Nu am nimic mai bun de făcut decât să urmăresc depresia aceasta lichidă care se scurge prin streșini și pe trotuare.

Sincer, nu e nimic mai anost decât ploaia. A, ba da, e ceva mai anost decât ploaia... Bucureștiul în ploaie. Clădirile mele favorite, cele din Belle Epoque, parcă se topesc odată cu atingerea ploii. Strălucesc într-un mod ciudat, ce pare că le face să se dezintegreze chiar în fața ta. Mă aștept să le văd fără vlagă, fără formă, întinse pe Calea Victoriei. Dar nimeni nu ar observa că sunt acolo, căci ploaia le-ar spăla ca pe orice altceva. De aceea nu mi-a plăcut niciodată ploaia! Mătură totul în cale, lăsând apoi totul „curat”. Asemenea aberații am mai auzit doar despre timp, care și el se crede că aduce vindecarea... Pentru mine, totuna e... Ploaia de udă pe exterior, iar timpul te udă pe interior. Nimic mai mult!

Bucureștiul mai are și vechile clădiri comuniste, la fel de triste. Totuși, diferența dintre ele și oricare altele e că ele nu au nevoie de ploaie ca să fie deprimante. Simpla lor culoare și prezență stârnește sentimente inestetice. La asta se mai adaugă și bucățile de tencuială ce cad nestingherite și gata, avem un miniportret pentru jumătate de capitală.

Continui să privesc pe fereastră, spre parcul Cișmigiu. Fumul de țigară din cameră îmi mai limpezește mintea. Casetofonul plictisit cântă o melodie de jazz, care parcă nu se mai termină. Oricum, nu mă plâng. Mai bine așa decât niciun zgomot.

Parchetul vechi de stejar trosnește sub pașii mei, când mă întorc la pânza pe care pictam. Îmi ridic ochelarii pe nas mai bine și încerc să îmi dau

seama cât progres am făcut în pictură. Mda, nu prea mult... Pânza îmi arată o mare de verdeață udă, așa cum natura m-a inspirat astăzi. Lacul e în planul secund, cerul sur tronează în planul superior, dar, central, nu se găsește... nimic. Desenul meu parcă ar fi o mâncare fără condimente. Lipsește ceva și nu știu ce...

Nervos, mă întorc la geam, pufăind din țigară ca un apucat. Îmi încrucișez mâinile la piept și aștept inspirația divină. Ploaie, ploaie, ploaie... Atât. Uite cum se duce timp în care aș putea să pictez.

Fix când mă pregăteam să mă ridic de la geam, văd o pată de culoare în imensitatea aceasta anostă. O bulină roșie aleargă pe aleile Cișmigiului. Se apropie din ce în ce mai mult de stradă, putând fi reperată de mine, însetat de inspirație. E o domnișoară într-o rochie roșie, vaporoasă, de culoarea macilor. Nu are umbrelă și e udă din cap până în picioare. Îmi imaginez că de aceea și aleargă. Își ține geanta strâns sub braț, în încercarea de a fugi mai repede.

Mă uit la ea cu atenție. E singura pată de culoare în tot Bucureștiul. Rochia ei sfidează nu numai ploaia, dar și anotimpul și clădirile plicticoase. Până și asfaltul arată mai bine când calcă ea pe el.

Sunt fascinat. Cred că mi-am găsit inspirația. Continui să o urmăresc cu privirea pe individă și văd cum trece strada în pas alergător și se ascunde în scara blocului meu.

Las țigara din mână și alerg ca un nebun pe scări. O să o invit în atelierul meu, la o cafea. Cine știe? Poate compania unei alte ființe mi-ar mai alunga din plicitiseală...

Lansarea numărului din luna mai al revistei *CUVÂNTUL ARGEȘEAN*

IUNIE și al său cenaclu

ARMONII ARGEȘENE

LANSĂRI DE CARTE

Nicolae Braniște

Simona Vasilescu

Eternul feminin

Deși-ntr-o lume misogină
Tu îți petreci întreaga viață,
Mereu în suflet ai lumină
Și-un zâmbet înțelept pe față...

Mereu vorba-ți e alinare
Și-arunci iubire din priviri,
Mereu din doi tu ești cea tare,
În ciuda multelor loviri...

Iar pentru tot ce simți, ce ești,
Cu venerație mă-nclin
Și mă declar, de la Pitești,
Un incurabil filogin!

Constantin Teodor Craifaleanu

Poem caligrafiat de Petre Ghilencea

